C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Pomsta_Cerneho_Vulmey.pdb

PDB Name: HOWARD, Robert - Pomsta Černého
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

POMSTA ČERNÉHO VULMEY
(Black Vulmea‘s Vengeance)

Kapitola I.

Z kabiny Papouška Kakadu se vypotácel Černý Terence Vulmea, s dýmkou v jedné a džbánem v druhé ruce. Zůstal stát, nohy ve vysokých botách široce rozkročené, a při pomalém pohybu paluby se mírně kolébal sem a tam. Hlavu měl nepokrytou a rozepnutá košile odhalovala mohutný, hustě zarostlý hrudník. Vyprázdnil džbán, se spokojeným povzdechem ho odhodil pres lodní zábradlí a zaměřil méně rozostřený pohled na palubu pod sebou. Od schůdků na příď až po zadní nástavbu byla pokryta ležícími těly. Loď páchla jako lihovar. Prázdné sudy s proraženými dny stály, nebo se pomalu kutálely mezi ležícími postavami. Vulmea byl jediný člověk na lodi, který stál na nohou. Zbytek posádky, od posledního plavčíka k prvnímu důstojníkovi, ti všichni leželi v opilém bezvědomí po hýření, které trvalo celou předcházející noc. Zašlo to tak daleko, že bylo opuštěné dokonce i kormidlo.

Naštěstí bylo bezpečně přivázáno a na klidném moři nebylo nutné, aby u něj někdo stál. Vál lehký, stálý vítr. Na východě se jako slabá modrá linka rýsovala země. Na ocelově modrou oblohu už vyšlo slunce, ale ještě se nestačilo rozpálit.

Vulmea se rozhlédl po své posádce, shovívavě zamrkal očima a přenesl pohled na levobok. Nedůvěřivě zavrčel a protřel si oči. Tam, kde očekával jen nekonečnou mořskou hladinu, plula loď.

Nebyla dál než nějakých sto metrů, rychle se přibližovala k Papouškovi Kakadu a bylo jasné, že má v úmyslu k němu přirazit. Loď byla štíhlá a měla čtvercové plachty, od jejichž bílého plátna se s oslepující jasností odráželo slunce. Na hlavním stěžni vlála modročervená anglická vlajka a lodní zábradlí bylo lemováno hustým zástupem mužů. Dav se ježil zbraněmi, vrtacími a lodními háky a v otevřených střílnách zachytil užaslý pirát stíny dělostřelců a záblesky hořících luntů.

„Posádko, připravit k boji!“ vykřikl zmateně Vulmea. Odpovědí mu bylo jen hlasité chrápání. Ani jeden z mužů se nepohnul.

„Probuďte se, vy mizerní psi!“ zařval kapitán. „U všech ďáblů, vstávejte! Máme na krku královskou loď!“

Místo odpovědi zaslechl rychlé a úsečné rozkazy udělované důstojníky na palubě fregaty, které se zřetelně nesly přes neustále se zužující pruh vody, dělící obě lodě.

„Proklatě!“

Vulmea se s divokými kletbami rozběhl po palubě k otočnému dělu, které stálo nad koncem schodů na zadní nástavbě. Když k němu doběhl, otočil ho tak, aby mířilo na palubu nepřátelské lodi. Cíl se mu sice stále ještě před krví podlitýma očima rozmazával, ale Vulmea se sklonil a vrhl pohled podél hlavně, jako by mířil mušketou.

„Stáhni vlajku, ty prokletý piráte!“ zazněl výkřik na palubě fregaty a když se Vulmea obrátil tím směrem, uviděl na zadní palubě fregaty elegantního muže s mečem v ruce.

„Běž k čertu!“ zařval Vulmea a vyklepl žhavé uhlíky ze své dýmky na zátravku otočného děla. To sebou škublo, z hlavně se vyvalil oblak bílého dýmu a několik hrstí mušketových kulí, kterými bylo nabito, prorazilo krvavou uličku v hustém davu připravených útočníků. Místo odpovědi se ozvalo zahřmění podobné zadunění hromu, když fregata vypálila salvu a Papouška Kakadu zaplavila ocelová smršť. Paluba se proměnila v krvavá jatka.

Plachty byly roztrhané, lana zpřetrhaná, stěžně a ráhna se tříštily a krev a mozek se na palubě mísily s kalužemi rozlitého vína a rumu. Vzápětí do otočného děla narazila dělová koule velká jako lidská hlava, vyrvala ho z ložiska a vrhla ho na muže, který z něj před okamžikem vystřelil. Náraz ho odhodil dozadu přes celou zadní palubu, kde narazil temenem na lodní zábradlí takovou silou, že to bylo příliš i na tvrdou irskou lebku. Černý Vulmea se v bezvědomí svezl na palubu. Neslyšel vítězoslavné výkřiky, ani dupot cizích nohou na palubě Papouška Kakadu a neprohrál se ani během té doby, kdy jeho druhové opouštěli tento svět a ze spánku opilého přecházeli do spánku věčného, aniž věděli, co je zabilo.

Kapitán John Wentyard, velitel fregaty jejího Veličenstva Postrach, usrkl vína a odložil sklenku způsobem, který by u většiny ostatních mužů vypadal afektovaně. Wentyard byl vysoký muž, s úzkým, bledým obličejem, měl nevýrazné oči a velký nos. V porovnání se svými naparáděnými důstojníky, kteří seděli kolem mahagonového stolu v hlavní kajutě, byl oblečen střízlivě, skoro chudě.

„Přiveďte vězně,“ přikázal, a v chladných očích mu spokojeně zablesklo.

Čtyři mohutní námořníci přivedli Černého Vulmeu. Pirát měl ruce spoutané řetězem před sebou a kolem kotníků další řetěz, který mu stěží umožňoval nepohodlnou chůzi. V husté černé hřívě mu zaschla krev. Zadním oknem kajuty viděl špičky stožárů Papouška Kakadu, které právě klesaly pod hladinu. Plná boční salva zničila loď tak, že neměla prakticky žádnou cenu. Teď stál před svými věznitelia v jejich pohledech nebyla ani špetka slitování. Presto se nezdálo, že by byl Vulmea zkroušený, nebo vystrašený.

Vracel přítomným důstojníkům jejich pohledy jako rovný rovným a v jeho zraku se odrážela jistá dávka zlomyslného pobavení. Wentyard se zamračil. Byl rád, když se před ním jeho zajatci třásli. Cítil se tak ještě víc jako vtělená spravedlnost, do jejíž úlohy se tak rád vciťoval, která z výšky netečně shlíží na utrpení zlých.

„Ty jsi Černý Vulmea, ten smutně proslulý pirát?“

„Jmenuju se Vulmea,“ zněla lakonická odpověď.

„Předpokládám,“ ušklíbl se Wentyard, „že mi teď stejně jako většina těch ostatních lumpů řekneš, že máš jímací list a pověření vydané guvernérem Tortugy? Jenže tahle francouzská pověření pro Její Veličenstvo nic neznamenají. Ty prostě – “

„Šetři si dech, rybí hlavo!“ zaskřípal Vulmeův hlas. „Nemám žádné pověření! Nejsem jeden z těch zbabělých rváčů, kteří se schovávají za cizí jméno a říkají si bukanýři! Já jsem pirát a přepadal jsem

anglické, stejně jako španělské lodě. Tak, teď to víš a k čertu s tebou, čapí zobáku!“

Důstojníkům po té záplavě drzostí tak trochu došel dech a Wentyardovi po tváři přeběhl náznak krutého úsměvu. Rty mu zbledly vztekem, který stále ještě držel pevně na uzdě.

„Jistě víš, že mám právo dát tě okamžitě pověsit?“ připomněl zajatci jako by mimochodem.

„To vím,“ odpověděl pirát klidně. „Nebylo by to poprvé, kdy bys mě pověsil, Johne Wentyarde!“

„Cože?“ upřel na něj Angličan udivený pohled.

Ve Vulmeově modrých očích zablesklo a tón jeho hlasu ztvrdl tak, že mu bylo stěží rozumět.

„Bylo to na galwayském pobřeží, před mnoha léty, kapitáne. V té době jste byl mladý důstojník, sotva víc než chlapec, ale všechny své zlé vlastnosti jste měl už tehdy. Šlo o zabavení majetku celé vesnice a vy jste měl s sebou několik vojáků, kteří měli dohlédnout na to, aby nebyly žádné potíže. Ti Irové byli takoví blázni, že se s vámi pustili do boje. Chudí, vyhladovělí venkované, oblečení v hadrech, kteří se s holemi v rukou postavili na odpor po zuby ozbrojeným anglickým vojákům. Po masakru došlo na obvyklé věšení a v té chvíli se tam objevil chlapec, zhruba desetiletý, který vyhlížel ze křoví, protože nechápal, co se to děje. Ty, Johne Wentyarde, jsi ho objevil, přikázal jsi svým psům, aby ho chytili a pověsili vedle rady těch ostatních, kteří ještě kopali nohama ve smrtelném zápase. ‚Je to Ir,‘ prohlásil jsi, když mu na krk natahovali smyčku. ‚A z malých hadů vyrostou velcí.‘ Ten kluk, to jsem byl já. Jak já se těšil na tohle setkání, ty anglický pse!“

Vulmea se sice stále usmíval, ale na spáncích mu naběhly žíly a na spoutaných pažích mu vyvstaly pletence obrovských svalů. Přestože byl pirát spoutaný a obklopený čtyřmi muži, ucouvl Wentyard proti své vůli před strašlivou nenávistí, která hořela v těch divokých očích.

Rychle se však vzpamatoval. „A jak se ti podařilo uniknout svému zaslouženému trestu?“ zeptal se pak chladně.

Vulmea se krátce zasmál.

„Několika vesničanům se podařilo uniknout masakru a ukrýt se v okolních křovinách. Jakmile jste opustili vesnici, vrátili se nazpět, a protože to nebyli kulturní a civilizovaní Angličané, ale jen obyčejní, ubozí a hloupí Irové, odřízli všechna těla a při tom zjistili, že ve mně zbývá ještě jiskřička života. My, Gaelové, se zabíjíme velice těžko, jak jste vy, Britové, už tolikrát ke své vlastní škodě zjistili.“

„Tentokrát jsi nám padnul do rukou skutečně velice snadno,“ upozornil ho Wentyard.

Vulmea se ušklíbl. V jeho očích teď bylo jen jakési pochmurné uspokojení, ale v srdci mu stále hořela vražedná nenávist.

„Zabil jsi sedm mých mužů,“ pronesl Wentyard.

„A ty jsi zabil všechny mé muže,“ odsekl Vulmea. „Ubožáci, probudí se přímo v pekle a ani jeden z nich nebude vědět, jak se tam dostal.“

Vulmea se znovu vztekle ušklíbl. Pevně se opřel nohama a rozkročil se na podpatcích vysokých bot, aniž si toho jeho hlídači všimli. V žilách mu divoce proudila krev a sbíral všechny své síly. Věděl, že je schopný v jediném strašlivém náporu sil setřást své strážce, bez ohledu na řetězy, které ho poutají, překonat krátkou vzdálenost k Wentyardovi a jediným máchnutím spoutaných pěstí mu těžkými okovy rozbít hlavu. Že vzápětí sám zemře, už nebylo důležité. V tom okamžiku necítil ani strach ani lítost – jen jakési kruté pohrdání všemi těmi tupými Angličany, kteří ho obklopovali. Zasmál se jim do tváří a bavil se při myšlence, že ti hlupáci ani netuší, čemu se směje. Tak oni si myslí, že tygra bezpečně spoutali? Málo věděli o strašlivé síle, která dřímala v jeho obrovských svalech.

Začal se nadechovat, plnil si hrudník pomalu, nenápadně, šlachy se mu napínaly a svaly tuhly. V tom okamžiku se znovu ozval Wentyard.

„Ani v nejmenším nepřekročím svou pravomoc, když tě dám do hodiny pověsit. Viset budeš v každém případě, ať už z ráhna mé lodě, nebo na šibenici v Port Royalu. Jenže život je sladký, a já věřím, že i vy na něm lpíte do posledního okamžiku, který vám rozhořčená společnost dopřeje. Kdybych tě vzal na Jamajku a předal guvernérovu soudu, získal bys několik měsíců života navíc. Možná bych to i udělal, ovšem je tady jedna podmínka.“

„A to?“ Vulmeovy napnuté svaly nepovolily, naopak, začal se pomalu přikrčovat.

„Že mi řekneš všechno, co víš o pirátovi jménem Van Raven.“

V tom okamžiku Vulmeovy svaly povolily, pirát upřel pohled do tváře svého věznitele a změnil svůj

plán. Narovnal se a na tváři se mu objevil úsměv.

„A proč tě zajímá právě ten Holanďan, Wentyarde?“ zeptal se klidně. „Proč ne Tranicos, Villiers, McVeigh, nebo celý tucet dalších, kteří škodí Angličanům mnohem víc než Van Raven? Je to snad kvůli tomu pokladu, který získal, když přepadl tu španělskou flotilu? Jistě, věřím, že by král hrozně rád dostal právě tuhle kořist do rukou. Kapitán, který by byl dost chytrý, aby našel Van Ravena a poklad mu sebral, by od královny získal kromě tučného podílu i spoustu jiných výhod. Tak proto jsi urazil celou tu dlouhou cestu kolem mysu Horn, Johne Wentyarde?“

„Mezi Anglií a Španělskem vládne mír,“ odpověděl Wentyard ledově. „A kromě toho, málokomu je tak málo do úmyslů důstojníků královského námořnictva jako tobě.“

Vulmea se mu zasmál do tváře a v očích mu znovu modře zablesklo.

„Kdysi jsem potopil královskou válečnou loď, která vyplula z Hispanioly,“ prohlásil. „K čertu s tebou a těmi tvými žvásty o Jejím Veličenstvu! Ti vaši angličtí králové a královny pro mě neznamenají víc, než jejich váha ve vyplaveném dříví. Van Raven? To je toulavý pták. Kdo ví, kde se plaví? Ale jestli chceš poklad, mohl bych ti ukázat něco, vedle čeho by Holanďanova kořist vypadala jako louže vedle Karibského moře!“

Zdálo se, že ve Wentyardových nevýrazných očích zahořela jiskřička, a většina jeho důstojníků se dychtivě naklonila kupředu.

Vulmea, který se spolehl na hrabivost ukrytou ve Wentyardově srdci, klidně pokračoval. „Deset dní plavby odsud je na pobřeží Ekvádoru bezejmenná zátoka. Zhruba před čtyřmi roky jsem tam kotvil spolu s Dickem Harstonem, anglickým pirátem. Chtěli jsme tam najít drahocenný šperk, náhrdelník nazvaný Satanovy drápy. Setkali jsme se s jedním Indiánem, který nám přísahal, že náhrdelník, jenž je součástí obrovského pokladu, našel. Tvrdil, že je poklad ukrytý ve zřícenině starodávného chrámu, uprostřed divoké a opuštěné džungle, zhruba den pochodu směrem do vnitrozemí. Měl nepřekonatelný strach ze starých bohů a ten mu nedovolil do chrámu vstoupit. Byl však ochotný dovést nás, za podíl na kořisti, až na místo.

Vypravili jsme se do vnitrozemí s oběma posádkami, protože ani jeden z nás tomu druhému nevěřil. Ale abych to celé zkrátil. Nakonec jsme skutečně dorazili do zřícenin prastarého města a v nich jsme pod troskami jakéhosi podivného oltáře našli poklad. Neuvěřitelné množství rubínů, démantů, smaragdů, safírů a kamenů, většinou velkých jako slepičí vejce. Když jsme je zahlédli poprvé, měli jsme dojem, že ty zchátralé ruiny hoří živým ohněm!“

Wentyardovy oči zaplály. Prsty se mu sevřely na stopce sklenice tak, že zbělely jako křída.

„Pohled na to bohatství stačil vyvolat v duši každého z nás tiché šílenství,“ pokračoval Vulmea a upřeně pozoroval anglického kapitána. „Utábořili jsme se tam na noc a začali se dohadovat o podílech, i když tam bylo tolik bohatství, že každý z nás mohl být boháčem na celý život. Nakonec padly první rány a ve chvíli, kdy jsme začali bojovat mezi sebou, přiběhl zvěd se zprávou, že se v zátoce objevilo španělské loďstvo, zahnalo naše lodě a vysadilo na břeh pět set mužů, kteří měli za úkol nás pronásledovat. A věřte mi, u všech ďáblů, že se na nás vrhli dřív, než stačil zvěd dokončit své vyprávění! Jeden z mých mužů však stačil sebrat truhlu s pokladem a ukrýt ji ve starém chrámu. Pak jsme se rozptýlili a snažili se uniknout každý na vlastní pěst. Stěží jsme vyvázli s holými životy. Nakonec se mi podařilo vrátit se, i s větší částí mé posádky, nazpět k pobřeží. Naštěstí se má loď, která unikla Španělům, vrátila pod rouškou noci k pevnině a naložila nás.

Harston na tom byl o něco hůř. I on se sice dostal na svou loď, ale protože ho celou cestu pronásledovali Španělé, se kterými svedl několik bojů, zůstala mu jen hrstka mužů. Později ho zabili divoši na pobřeží Kalifornie.

Dánové mě pak pronásledovali na moři až za mys Horn a od té doby se mi vlastně nikdy nenaskytla příležitost vrátit se do těch míst a poklad vyzvednout – až při téhle plavbě. Měl jsem namířeno právě tam, když jste nás napadli. Poklad leží na svém místě v prastarém chrámu. Slib mi život a já vás k němu dovedu.“

„To je nemožné,“ vyštěkl Wentyard. „Jediné, co ti mohu slíbit, je, že tě předám soudu guvernéra Jamajky.“

„Dobrá,“ přikývl po chvilce rozmýšlení Vulmea. „Třeba bude guvernér shovívavější než ty. A než

doplujeme na Jamajku, může se stát všelicos.“

Wentyard neodpověděl, ale rozprostřel na stole mapu.

„Kde je ta zátoka?“

Vulmea ukázal na jedno místo pobřeží. Námořníci ho v té chvíli pustili a Wentyardovu hlavu měl na dosah, ale Ir už své plány změnil a ty nové zahrnovaly i naději na útěk a život – velmi malou, ale přece jen naději.

„Dobrá, odveďte ho do podpalubí.“

Vulmea se svými strážci odešel a Wentyard se pobaveně ušklíbl.

„Gentleman a důstojník loďstva Jejího Veličenstva není povinen dodržet slovo dané kdejakému lumpovi, jako je on. Slibuji vám, pánové, že ve chvíli, kdy se poklad ocitne na palubě Postrachu, zhoupne se ten lump na nejvyšším ráhně.“

O deset dnů později zarachotil kotevní řetěz Postrachu v zátoce, o které Vulmea mluvil.

Kapitola II.

Pobřeží bylo tak opuštěné, že mohlo patřit neobydlenému světadílu. Zátoka představovala jen mělký zářez do rovné linky pobřeží. Úzký pruh bílého písku lemovala neproniknutelná džungle. Mezi palmovými listy poletovala celá hejna pestrobarevných papoušků a nade vším se vznášelo ticho prastarého divokého světa. Od pobřeží však vedla do temně zelených tajemných hlubin pralesa téměř nezřetelná stezka. Z úsvitu naplněného mlhou se právě po té stezce vydalo sedmnáct mužů. V čele kráčel John Wentyard. Na výpravě, která měla najít poklad, nebyl ochoten svěřit velení nikomu jinému než sobě. Patnáct dalších byli vojáci ozbrojení těžkými tesáky a mušketami. Sedmnáctým mužem výpravy byl Černý Vulmea. Irovy nohy byly volné a z rukou mu jeho věznitelé sundali okovy. Zápěstí však měl spoutána před tělem silným provazem, jehož konec držel v rukou mohutný voják. V druhé ruce svíral voják tasenou šavli a byl připraven při jakémkoliv pokusu o útěk Vulmeovi rozetnout hlavu.

Ani Wentyard, ani jeho lidé si nevšimli kradmých tichých stínů, které tiše klouzaly džunglí po obou stranách stezky. Vulmea o nich věděl, ale jen se zachmuřeně usmál sám pro sebe a mlčel. Opatrně, naprosto nenápadně, aby nevzbudil pozornost svého hlídače, už od rána pracoval na svých poutech a neustálým napínáním a kroucením je uvolňoval a zeslaboval. Téměř celodenní práce začala přinášet výsledky a Vulmea cítil, jak pouta pomalu povolují.

Když pirát zastavil a ukázal směrem, kde se stará stezka lomila téměř v pravém úhlu a mizela v ústí rokle, sestupovalo už slunce za koruny stromů na západě.

„V té rokli leží chrám, kde je poklad ukrytý.“

„Tak tedy kupředu!“ zvolal nedočkavě Wentyard, který se ovíval kloboukem s ozdobnými pery. Po tváři mu stékal stružkami pot a smáčel límec jeho karmínově rudého kabátce, vyšívaného zlatem. Zachvátila ho nepřekonatelná netrpělivost, v jeho očích už už plál odraz kamenů, které si při Vulmeově vyprávění tak živě představoval.

Vstoupili do ústí rokle a pomalu postupovali mezi útesy, porostlými celými girlandami lián a převislých křovin. Wentyard se ovíval kloboukem, hryzal se nedočkavostí do rtů a napjatě hledal sebemenší zbytek trosek, o kterých jeho zajatec mluvil. Tvář měl ještě bledší než obvykle, přestože většina jeho mužů, kteří namáhavě postupovali za ním, byla zrudlá námahou a vedrem. Na Vulmeově tváři nebyla ani kapka potu, a zdálo se, že je stejně svěží jako ráno, než se výprava vydala na cestu. Neklopýtal, pohyboval se s pružností a jistotou kočkovité šelmy a bez jediného náznaku nejistoty, který se objevoval v chůzi většiny mužů, zvyklých na lodní palubu. Očima neustále sledoval zelené stěny, které je obklopovaly, a když se některá liána nebo větev zakývala, aniž se do ní opřel vítr, neuniklo mu to.

Rokle se teď pomalu rozšířila na nějakých sedmnáct metrů a její dno bylo pokryto hustým porostem. Horní okraje, vysoké zhruba dvanáct metrů, byly zarostlé palmami. Stěny byly většinou hladké a kolmé, ale tu a tam sestupovaly do rokle jakési přírodní rampy, napůl pokryté splývajícím rostlinstvem. O několik set metrů dále zahlédli potok, který jim mizel z dohledu za skalnatým výběžkem jedné stěny. Z protilehlé stěny vybíhal podobný útvar, a přestože byly oba výběžky pokryté hustým mechem a rostlinstvem, byly až příliš nápadné svou pravidelností. To nebylo dílo přírody, ale lidských rukou.

Vulmea se zastavil nedaleko jedné přírodní rampy, která stoupala šikmo vzhůru po skalnaté stěně. Jeho věznitelé na něj upřeli tázavé pohledy.

„Proč jsi se zastavil?“ otočil se k němu popuzeně Wentyard. V tom okamžiku zavadil nohou o předmět zapadlý ve vysoké trávě a vztekle ho odkopl stranou. Ten se s tichým zachrastěním vykutálel ven a zašklebil se na něj. Byla to napůl zpráchnivělá lidská lebka. Pak se Wentyard rozhlédl a zjistil, že podobných nažloutlých předmětů – lidských kostí a lebek – se v husté zeleni kolem ukrývá mnohem víc.

„Tohle je to místo, kde jste se vy pirátští psi porvali mezi sebou?“ zeptal se s ošklivým úšklebkem. „Tak na co čekáš? Co se to snažíš zaslechnout?“

Napětí ve Vulmeově tváři povolilo a pirát se spokojeně usmál.

„To, co vidíš před námi, bývala brána,“ řekl pomalu. „Ty kamenné zbytky po obou stranách rokle, to byly její podpěrné pilíře. Roklí vedla silnice a mířila do města obydleného spoustou lidí. Je to jediný přístup na místo, kde město stávalo, protože kotlina, ve které bylo vybudováno, je ze všech stran obklopena strmými, neschůdnými útesy.“ Vulmea se drsně zasmál. „Podobá se cestě do pekel, Johne Wentyarde, široká a pohodlná směrem tam, ale vrátí se po ní málokdo.“

„Co to žvaníš?“ zavrčel Wentyard a zuřivě si nasadil klobouk. „Vy Irové jste všichni stejní! Zbabělí a pověrčiví! Tak na co – “

Z džungle od ústí rokle se ozvalo ostré zadrnčení tětivy. Mezi skalami něco jedovatě zasyčelo a ozval se tupý náraz. Jeden z vojáků zasténal a podivně sebou trhl. Mušketa mu vyklouzla z rukou a zazvonila na kamení. Muž mlčky vymrštil ruce k hrdlu, ze kterého mu trčel dlouhý šíp, který se chvěl jako hlava rozzuřeného hada. Pak se voják sesul k zemi, kde se křečovitě zmítal.

„Indiáni!“ vykřikl Wentyard a zuřivě se obrátil ke svému zajatci. „Ty pse! Vidíš to? Tvrdil jsi, že tady široko daleko není jediný divoch!“

Vulmea se pohrdavě zasmál.

„Tomu ty říkáš divoši? Pch! Zbabělí psi, kteří se plíží džunglí, protože mají strach přiblížit se k pobřeží! Copak nevidíš, jak se plíží támhle ve křoví? Stačí jedna salva a vyděsíš je tak, že se neodváží vrátit.“

Wentyard se na něj zaškaredil, ale dobře znal účinek střelných zbraní na většinu obyčejných domorodců a sám teď tu a tam zahlédl v zeleném podrostu hnědé postavy postupujících divochů. Vykřikl příkaz a čtrnáct mušket s hromovým zahřměním vyplivlo svůj smrtonosný obsah do okolní zeleně. V okamžiku, kdy se kouř z hlavní slil v hustý mrak, přerval Vulmea jediným mohutným trhnutím pouta na zápěstích, srazil svého strážce strašlivou ranou do spánku, vyrval mu v pádu šavli a dal se na útěk. Prchal vzhůru po prudké kamenné rampě, hbitý a rychlý jako kočka. Vojáci s prázdnými mušketami za ním jen bezmocně zírali a Wentyardova pistole zahřměla o zlomek vteřiny pozdě. Ze zelené stěny nad jejich hlavami se ozval zlomyslný smích.

„Hlupáci! Stojíte v bráně pekla!“

„Pse!“ zařval Wentyard, zuřivostí bez sebe, ale i v téhle situaci mu chtivost kalila jasný rozum. „Najdeme ten poklad i bez tebe!“

„Nemůžeš najít něco, co nikdy neexistovalo,“ odpověděl mu neviditelný pirát. „Žádný poklad tady nikdy nebyl. Vymyslel jsem si tu lež, abych tě vlákal do pasti. Dick Harston tady nikdy nebyl. Já ano, ale Indiáni pozabíjeli přesně na tomhle místě celou mou posádku, jak dokazují ty kosti a lebky, které ti chřestí pod nohama.“

„Lháři!“ bylo jediné, na co se Wentyard zmohl. „Ty prolhaný pse! Tvrdil jsi, že tady nejsou žádní divoši!“

„Řekl jsem jenom, že sem nikdy nechodí lovci lebek,“ odpověděl Vulmea. „A to je taky pravda. Řekl jsem ti, že lidé, kteří vybudovali to město, jsou mrtví. To je taky pravda. Jenže už jsem ti neřekl, že v okolní džungli žije kmen těch hnědých ďáblů. Nikdy se neobjevují na pobřeží a nenávidí bílé muže, kteří se pokoušejí proniknout do jejich džungle. Myslím si, že to byli oni, kdo vyhubil původní obyvatele města. V každém případě zmasakrovali mé lidi a mně se podařilo uniknout jen díky tomu, že jsem nějakou dobu žil mezi Indiány v Severní Americe a naučil se od nich, jak přežít v přírodě. Jste v pasti, ze které neuniknete, Wentyarde!“

„Vylezte nahoru a chyťte ho!“ zařval Wentyard, který byl nepříčetný zuřivostí. Půl tuctu mužů si

skutečně pověsilo muškety na řemeny přes rameno a začalo neohrabaně stoupat po příkrém svahu přírodní římsy, po kterém pirát vyběhl s kočičí snadností.

„Měli byste skasat plachty a připravit se k odražení nepřítele," radil jim seshora zlomyslně Vulmea. „Kolem se pohybují celé stovky těch hnědých ďáblů a ani jeden z nich není tak krotký, aby skákal, jak ty budeš pískat!"

Hlas náhle umlkl a v okamžiku, kdy Wentyarda napadlo, jak je možné, že v porostu nahoře Indiáni nejsou, zazmítaly se křoviny na okraji srázu, ozval se zoufalý výkřik a na dno rokliny se s rozhozenými údy zřítilo hnědé tělo. Dopadlo s tupým nárazem a zůstalo nehybně ležet. Byl to silný hnědý válečník, nahý, oblečený jen v bederní roušce z kůry. Mrtvý měl mohutně klenutou hruď, široká ramena a vypracované svaly. Tvář byla poměrně inteligentní, ale nepřístupná a krutá. Krk měl podříznutý od ucha k uchu.

Na horním okraji rokle se rozhýbaly větve a pak znovu o kus dál a Wentyard si pomyslel, že tím směrem pravděpodobně prchá Ir, kterého pronásledují soukmenovci mrtvého válečníka. Bylo jisté, že se k Vulmeovi připlížil ve chvíli, kdy pirát křičel na své bývalé věznitele.

Pronásledování probíhalo v naprostém tichu, zato na dně rokle se rozpoutalo pravé peklo. Při pohledu na padající tělo se od ústí rokle rozlehl zuřivý jekot a hned po něm zasvištěl vzduchem celý mrak šípů. Padl další voják a tři byli raněni a Wentyard odvolal muže, kteří pracně lezli vzhůru po kamenné římse. Wentyard pomalu ustoupil, až se ocitl téměř u ohybu rokle, mezi prastarými podpěrnými pilíři. Měl strach ustoupit dál. Byl přesvědčený, že rokle za branou se hemží ukrytými divochy. Bylo přece nesmyslné, aby je obklíčili ze všech stran a tady jim ponechali otevřenou cestu k útěku.

Na místě, kde zůstal stát, se tyčila skupina balvanů, která připomínala zdi dávno rozpadlé budovy. Tam se Wentyard rozhodl se svými muži ukrýt a bránit. Přikázal mužům zalehnout a místo vidlic použít jako podpěry pro muškety kameny. Jednoho muže poslal střežit rokli za nimi, aby jim domorodci náhodou nevpadli do zad, druhého hlídat rokli směrem k ústí. Wentyard pocítil první záchvěvy strachu. Slunce už zmizelo za korunami stromů a stíny se prodlužovaly. Jak by mohl člověk v temnotě letní noci postřehnout rychlý pohyb mezi kmeny palem, nebo takový cíl dokonce zasáhnout mušketou? A až se skutečně setmí... Wentyard se navzdory pekelnému vedru otřásl.

Roklí neustále svištěly šípy, ale většinou nedoletěly, nebo se roztříštily na kamenech. Jenže pak začali střílet střelci ukrytí na okrajích rokle a proti jejich šípům poskytovaly balvany velmi malou ochranu. Výkřiky mužů, přibodnutých šípy k zemi se rychle násobily. Wentyard viděl, jak se mu jeho oddíl zmenšuje před očima. Jediné, co je zatím zachránilo před úplným vybitím, bylo to, že je Wentyard neustále pobízel ke střelbě do zeleně na okrajích džungle. Hnědí nepřátelé se jakoby propadli do země. Jen výjimečně zahlédli pohyb v křovinách a záblesk hnědé končetiny. Těžké kulky mušket, které naslepo prolétaly křovinami, však přece jen přinutily obléhatele k opatrnosti a déšť šípů podstatně zřídl. Čas od času se po zarachocení muškety ozval z pralesa zoufalý výkřik, který Angličané přivítali chraptivým křikem.

Možná, že právě ten křik přinutil obléhatele k útoku, ale možná, že to byla stejná nechuť, jakou chová většina lidí – totiž bojovat po setmění – a chtěli celou věc skoncovat, než nastane úplná tma. A možná, že už jim jejich pýcha nedovolila skrývat se tak dlouho před pouhou hrstkou bělochů.

V každém případě se vyrojili z husté džungle za ústím rokliny a ve skupinách se vrhli kupředu. Nebyli to žádní ubozí domorodci, nebo pokřivení trpaslíci, ale urostlí svalnatí válečníci, muži, kteří spoléhali na svou sílu, z nichž každý byl důstojným protivníkem komukoliv ze zkušených šlachovitých Angličanů. Celé vlny hnědých těl se valily roklinou a další těla se spouštěla po liánách shora. Byly jich celé stovky proti pouhé hrstce vojáků, kteří ještě zbývali. Ti nepotřebovali další rozkazy. Povstali ve svých úkrytech za balvany a postavili se nevyhnutelné smrti tváří v tvář s úpornou tvrdohlavostí buldoků, tak charakteristickou pro jejich rasu. Vystřelili salvu přímo do rozšklebených tváří útočících nepřátel, a pak z nich část tasila šavle a ostatní obrátili muškety, aby je použili jako obušky. Nebyl čas znovu nabíjet. Poslední salva si sice vybrala v záplavě útočníků krutou daň, ale nezastavila ji. Hnědí válečníci vzápětí obklíčili malý ostrůvek bílých mužů a kolem skupinky se roztočil vír smrti.

Čepele šavlí svištěly vzduchem, zakusovaly se do svalů a přetínaly kosti, těžké pažby mušket drtily lebky a rozstřikovaly mozek. Jenže v hasnoucím světle se také blýskaly měděné sekery, válečné palice

rozdávaly krvavé polibky a ke každému bělochovi se natahoval alespoň tucet zkrvavělých paží. Roklina se naplnila davem hnědých válečníků, který se čím dál tím pevněji stahoval kolem hrstky zoufale bojujících bělochů.

Zakrvácený Wentyard se pokusil o průlom až ve chvíli, kdy padl jeho poslední muž. Všude kolem se stahoval dav hnědých bojovníků, ale kapitán svíral v ruce jednu nabitou pistoli a byl rozhodnutý využít ji co nejlépe. Namířil přímo do divoce pomalované tváře, kterou měl na dosah, zmáčkl kohoutek a stačil si všimnout, jak se obličej změnil v krvavou masu. Dalšího válečníka srazil k zemi hlavní těžké pistole a s taseným mečem se vrhl do vzniklé mezery. Do cesty mu vskočila divoká postava s pozvednutou válečnou palicí, ale kapitánův meč byl rychlejší. Wentyard vytrhl čepel z rány a divoch padl k zemi. Hustý soumrak se rychle měnil v neproniknutelnou temnotu a v hluboké rokli se setmělo mnohem rychleji než v kraji nahoře. A právě rychlý příchod temnoty zachránil Wentyardovi život, protože poněkud zaskočil i jeho nepřátele. Ve chvíli, kdy padl k zemi probodnutý Indián, zjistil Wentyard, že před sebou momentálně nemá jediného nepřítele, a dal se na útěk. V patách se mu hnala divoce vyjící smečka divochů s pozvednutými válečnými kyji.

Slepě prchal roklinou a neohlížel se vlevo ani vpravo. Strach dodával jeho nohám křídla. Netrvalo dlouho a proběhl mezi oběma pilíři, které vyznačovaly místo, kde stávala brána. Kousek za tím místem se roklina rozšiřovala a před Wentyardem se vztyčilo množství pobořených kamenných zdí, které se téměř ztrácely pod vrstvou lián a popínavých rostlin. Jako slepé oči z nich vyhlížely temné otvory oken a dveří. Wentyard prchal a vlasy v zátylku se mu ježily v očekávání, že se mu do zad už už zabodne šíp nebo čepel oštěpu, nebo že mu na hlavu dopadne těžká válečná palice. Srdce mu divoce tlouklo a ve spáncích mu bušila krev tak hlasitě, že nebyl s to odhadnout, zda za nim stále ještě dusají bosé nohy.

O kabát přišel v boji a klobouk ztratil na útěku, košili měl potrhanou a zastříkanou krví, ale jakýmsi zázrakem vyvázl z toho strašlivého masakru nezraněný. Před sebou viděl vysokou kamennou stěnu a černý otvor dveří. Vběhl rychle dovnitř, obrátil se a vysílením klesl na kolena. Vytřel si pot z očí a roztřesenýma rukama rychle nabíjel obě pistole. Roklina venku vypadala jako temná ulice, která se ztrácela v ohybu těsně za branou. Wentyard očekával, že se v záhybu každým okamžikem objeví horda vítězně ječících divochů, ale rokle byla tichá a prázdná. Z jakéhosi nepochopitelného důvodu se ho divoši neodvážili pronásledovat dál než k místu, kde stály oba kamenné pilíře.

Pak ho napadlo, že se domorodci plíží v temnotě za ním a chystají se ho napadnout zezadu. V hrůze vyskočil a s nataženými pistolemi se zmateně rozhlížel na všechny strany.

Stál uprostřed kamenné místnosti, jejíž stěny vypadaly, jako by se měly každým okamžikem zřítit. Místnost neměla strop, ten se dávno propadl, a v mezerách mezi dlážděním vyrůstaly husté chomáče trávy. Propadlým stropem zahlédl kus oblohy, na které se právě rozsvěcely hvězdy, a temný obrys horního okraje útesu, lemovaný křovím a korunami palem. Ve stěně přímo proti vchodu zíval další černý otvor, který vedl do další místnosti, jež byla stejně zpustlá, jako ta první.

Celé trosky halilo až nezvykle hluboké ticho a to teď naplnilo i rokli. Wentyard upřel pohled na pilíře, které se temně rýsovaly na stěnách rokle těsně před ohybem, a čekal. Brána byla prázdná. A přesto nepochyboval o tom, že Indiáni vědí, kam uprchl. Proč se nepustili za ním a dávno mu nepodřízli hrdlo? Obávali se snad jeho pistolí? To těžko, vždyť v boji je zvuk mušket nijak zvlášť nepřekvapil. Nebo skutečně z nějakého neznámého důvodu odtáhli? Plížili se ve zbořeninách za jeho zády a snažili se k němu nepozorovaně přiblížit? A jestliže ano, proč jim to trvá tak strašlivě dlouho?

Vstal, přešel k protějším dveřím a s nataženým krkem opatrně nahlédl dovnitř. Ve vedlejší místnosti nebyl východ z budovy. Bylo v ní několik dveří, ale ty všechny vedly do bludiště dalších pobořených místností, prostor s propadlými střechami, zarostlým dlážděním a napůl rozpadlými stěnami. Dvěma či třemi z nich prošel a měl pocit, že praskot suchých větví, na které občas neopatrně šlápl, a skřípot písku pod podrážkami jeho bot se v tichých místnostech nepřirozeně hlasitě rozléhá. Bludiště se zdálo nekonečné, a proto se zanedlouho vrátil zpět ke vchodu. Z rokliny se neozýval jediný zvuk, ale byla tak temná, že kdyby se byl v době jeho nepřítomnosti někdo doplížil až ke vstupu do zbořeniště, nebyl by ho Wentyard spatřil, ani kdyby stál na dosah jeho paže.

Nakonec nebyl schopen snášet to hrozné napětí dál. Tak tiše, jak to jen dokázal, vyšel ze zbořeniště a pomalu a opatrně se vydal směrem k bráně. Mezera mezi oběma pilíři vypadala jako nekonečný temný

tunel. O několik minut později už se opíral o levý pilíř a napínal oči do temnoty za ním. V roklině vládla neproniknutelná tma, jediné, co viděl, byly hvězdy pomrkávající nad jejím okrajem. Vykročil kupředu a jen jeho skvělý sluch, který ho upozornil na téměř neslyšné zašustění trávy pod bosým chodidlem, mu zachránil život. Spíš vytušil než uviděl temný stín, který se proti němu vztyčil, a vypálil naslepo. Záblesk výstřelu ozářil divokou tvář staženou ve smrtelné křeči, vzdálenou sotva na dosah paže, a za ní několik dalších postav, které se k němu rychle blížily.

S přidušeným výkřikem se vrhl nazpět, ale těsně za pilířem zakopl a upadl na zem. Zůstal ležet ochromený hrůzou a se zaťatými zuby čekal, kdy se mu do zad zarazí hrot oštěpu a on ucítí první vlnu bolesti. Nic takového se nestalo. Ani jediný z divochů ho nepronásledoval. Pomalu a nedůvěřivě se postavil na nohy a v roztřesených rukou křečovitě svíral pistole. Byli tam, čekali na něj hned za ohybem, ale ani jeden z nich se neodvážil projít mezi pilíři. Ta skutečnost mu začala čím dal tím neodbytněji pronikat do myšlenek a děsit ho svým pochmurným významem.

Nejistým krokem se vrátil nazpět do zbořeniště, překonal sílící odpor k bludišti rozpadlých místností a prošel temným dveřním otvorem. Propadlým stropem pronikalo dovnitř slabé světlo hvězd, ale kolem stěn se tvořily podivné stíny a dveře k rokli mu připadaly jako tajemná chodba vedoucí neznámo kam. Jako většina Angličanů své doby věřil i John Wentyard zčásti na nadpřirozená zjevení a teď cítil, že jestliže na světě existuje nějaké místo, kde přebývají duchové dávno vyhubeného národa, jsou to tyhle pochmurné ruiny.

Rokle se nedaleko za oběma pilíři rozšiřovala do jakési obrovské mísy, obklopené hladkými stěnami, v nichž jediné přerušení představovala právě rokle, kterou sem pronikl. Wentyardovi připadal horní okraj rokle jako pravidelná, zhruba kruhová linka, kterou teď zdůrazňovala měsíční záře. Ruiny, na jejichž začátku se ukrýval, vyplňovaly prakticky celou tu hlubokou mísu a na třech stranách dokonce přiléhaly ke skalním stěnám. Původní podobu města už z větší části smazal rozklad, počasí a všudypřítomná džungle. Wentyardovi se jevilo jako rozlehlé bludiště bez střech, ze kterého vedlo několik dveří do volného prostranství, kam ústila i rokle. Přesto vyvolávaly tyto trosky podivný, tísnivý dojem cizoty. Nepodobaly se žádným stavbám, které kdy viděl. Volný prostor byl pokrytý hustou nízkou vegetací, která ovšem vyplňovala i některé místnosti. Wentyard neobjevil žádnou cestu k útěku. Jediná cesta z tohoto místa vedla zpět roklinou, kde se stoickým klidem divokých tvorů čekali hnědí válečníci. Kapitán si vzpomněl na Vulmeova zlomyslná slova: „Je to jako cesta do pekla – pohodlná a široká tam, ale málokdo se po ní dostane zpět!“ V duchu vášnivě zadoufal, že toho prokletého Ira divoši opravdu chytili a pomalu umučili k smrti. S nesmírným potěšením by byl pozoroval, jak se Vulmea opéká nad pomalým ohněm.

Nakonec, navzdory hladu, žízni a strachu upadl do spánku. Zdálo se mu o prastarých chrámech naplněných temným duněním bubnů a o podivných postavách v pláštích z papouščího peří, které se jako stíny pohybovaly kouřem obětních ohňů, zdálo se mu o tichém obludném stínu, který se vplížil dveřmi do místnosti, kde on, Wentyard, spal, a pozoroval ho chladnýma nelidskýma očima.

Z posledního snu se vzbudil s vyděšeným výkřikem, zalitý studeným potem a s rukama křečovitě sevřenýma na pažbách pistolí. Když se probral, postavil se do středu místnosti a pokoušel se ovládnout strach a sebrat zmatené myšlenky. Sen si pamatoval jen matně, ale o to strašlivější mu připadal. Zahlédl skutečně ve dveřích beztvarý stín, který mizel právě ve chvíli, kdy se vzbudil, nebo to byla jen součást jeho tíživé noční můry? Narudlý dorůstající měsíc se mezitím přesunul nad západní okraj kaňonu a západní strana kotle byla zahalena hlubokou temnotou, ale do zřícenin přece jen tu a tam pronikaly nějaké odražené paprsky. Wentyard s připravenými pistolemi nahlédl do vedlejší místnosti. I ta byla naplněna odraženým svitem měsíce a na zemi se jako temné čáry rýsovalo několik stop. Tráva byla pošlapaná, ale Wentyard si naštěstí vzpomněl, že on sám místností několikrát prošel.

Proklel svou příliš barvitou obrazotvornost a vrátil se nazpět ke vchodu. Přesvědčoval sám sebe, že si to místo zvolil, protože se dalo nejlépe bránit proti útočníkům přicházejícím směrem od rokle, ale v skrytu duše si neochotně přiznával, že nemá dost odvahy najít si úkryt hlouběji v tajemném bludišti pochmurných zřícenin.

Nakonec usedl přímo na práh, pistole položil na zem vedle sebe a s taseným mečem na kolenou se opřel o stěnu. Oči ho pálily a rty mu praskaly žízní. Pohled na velké krůpěje rosy visící na okolní trávě v

něm téměř vyvolávaly šílenství, ale neodvážil se s jejich pomocí uhasit žízeň, protože si stejně jako mnoho dalších lidí té doby myslel, že je rosa jedovatá. Přitáhl si opasek, aby alespoň trochu potlačil svíravý hlad, a přesvědčoval se, že nesmí spát. Jenže navzdory tomu všemu během několika málo minut usnul.

Kapitola III.

Wentyarda probudil ze spánku strašlivý výkřik, který zazněl někde v bezprostředním okolí. Celý omámený vyskočil na nohy a divoce se rozhlížel kolem. Měsíc mezitím zapadl a v místnosti zavládla neproniknutelná tma, ve které se východ jevil jen jako o málo světlejší obdélník. Zvenčí zaznívalo dovnitř dávivé bublání a zvuky, jakoby se tam na zemi kroutilo a zmítalo nějaké tělo. Pak znovu zavládlo ticho.

Ten výkřik pocházel z lidského hrdla. Wentyard zašmátral rukama po zemi, místo pistolí nahmátl meč a s tasenou čepelí v ruce a nervy napjatými k prasknutí pomalu vyšel z budovy. Slabé světlo hvězd přece jen osvětlovalo prostor venku, takže proti neproniknutelné temnotě uvnitř ruin tu bylo o něco světleji, ale přesto kapitán nezahlédl tělo ležící v trávě, dokud o ně doslova nezakopl. Teprve pak začal rozeznávat nejasný tvar, který se rýsoval v trávě těsně u vchodu. Větve na okraji útesu zašuměly ve slabém vánku. Kolem skalních stěn a ve zříceninách byla neproniknutelná tma. Všude kolem se mohl nepozorovaně potulovat nepřítel, ale celé okolí bylo tiché jako hrobka.

Po nějaké chvilce Wentyard poklekl k ležícímu tělu a napínal zrak ve slabém svitu hvězd. Pak tiše zabručel. Mrtvý nebyl Indián, ale černoch, svalnatý ebenový obr, oblečený stejně jako Indiáni do bederní zástěrky z kůry, s pérovou ozdobou na oholené hlavě. Vedle ruky mu ležela těžká měděná sekera a na svalnaté hrudi mu mokvala široká rána. Druhou, menší ránu měl muž na zádech těsně pod lopatkou. Někdo ho bodnul takovou silou, že zbraň projela celým tělem a její hrot vyšel na zádech ven.

Náhle si uvědomil, že je ozbrojen pouze svým mečem. Ze zbořeniště vyběhl v polospánku a pistole, které nebyl s to v prvním okamžiku najít, nechal ležet na zemi. Rychle se vrátil do místnosti a začal šmátrat po zemi, nejdřív jen s rostoucí netrpělivostí, která se však brzo změnila v hrůzu. Pistole byly pryč!

Když si to Wentyard uvědomil, zachvátila ho panika. Vzápětí zjistil, že znovu stojí na volném prostranství před zříceninami, aniž si uvědomuje, jak se tam dostal. Byl zpocený, chvěl se po celém těle a zuby pevně zatínal do rtů, aby nezačal křičet strachem a hrůzou.

Se zoufalým úsilím se pokoušel znovu ovládnout. Takže to skutečně nebyla jen jeho obrazotvornost, která staré trosky obydlela plíživými, nezřetelnými stíny, které se neslyšnými kroky potulovaly místnostmi a pozorovaly ho, zatímco spal. Kromě něj v místnosti muselo být ještě něco – něco, co ukradlo jeho pistole ve chvíli, kdy venku prohlížel mrtvého černocha, nebo – jak strašlivá myšlenka! – už předtím, když ještě spal. Obával se, že spíše to druhé. Když byl venku, nezaslechl ze zbořeniště jediný zvuk. Ale v tom případě, proč mu to tajemné „něco“ nevzalo i meč? Nebo to nakonec byli přece jen Indiáni, kteří se rozhodli hrát s ním nějakou strašnou, jemu naprosto nepochopitelnou hru? Byly to jejich oči, které se na něj upíraly, zatímco byl v polospánku? Jenže všechno ukazovalo, že to Indiáni nebyli. Rozhodně neměli ten nejmenší důvod zabíjet svého černého společníka.

Odvlekl tělo černého muže k bráně a vyhodil je do rokliny. Říkal si, že když nic jiného, zbaví se alespoň společníka, který by mu ve strašlivých vedrech začal velmi rychle otravovat vzduch.

Pak si sedl na zem zhruba na poloviční cestě mezi zříceninami a ústím rokle, meč držel připravený k boji a ve slabém světle hvězd napínal oči do tmy. Cítil, že ho ze zřícenin někdo pozoruje, cítil něčí přítomnost, nevyzpytatelnou, nelidskou, přítomnost něčeho, co čekalo a čekalo...

Stále ještě seděl na svém místě, když časné ráno pomalu zaplavilo džungli a útesy našedlým světlem. Těsně před pilíři se objevil hnědý válečník, natáhl luk a zamířil na postavu sedící na volném prostranství. Šíp se zabodl do země nedaleko Wentyardovy nohy a kapitán ztuhlý chladem a nehybností vyskočil a neohrabaně se rozběhl ke vchodu do ruin. Válečník podruhé nevystřelil. Jako kdyby ho poděsila jeho vlastní troufalost, obrátil se a prchal z dohledu.

Wentyard si pokusil odplivnout vyschlými ústy a vztekle zaklel. Denní světlo zahnalo větší část nočních nejistot a kapitán byl tak žíznivý, že momentálně zapomněl na svůj strach. Byl rozhodnutý, že projde celé trosky, prohlédne každou místnost a výklenek a najde cokoliv, co se tam ukrývá. Teď, v denním světle, se tomu bude moci alespoň postavit tváří v tvář.

Odhodlaně vykročil k vstupním dveřím, ale pak se, se srdcem až v hrdle, zastavil. Těsně za dveřmi stála velká tykev, čerstvá a nedávno vydlabaná, která byla plná vody, Vedle ní se kupila hromádka ovoce a vedle ní další tykvová nádoba – kalebasa, ze které se ještě znatelně kouřilo. Několika rychlými kroky dorazil ke dveřím a nahlédl dovnitř. Spatřil jen prázdnou místnost.

Pohled na vodu a vůně jídla mu zahnaly z mysli jakoukoliv myšlenku, která se netýkala jeho fyzických potřeb. Zvedl tykev s vodou a s hlasitým srkáním začal obrovskými doušky pít, zatímco mu drahocenná tekutina smáčela bradu i hruď. Voda byla čerstvá a sladká a žádné víno, které kdy v životě okusil, mu tak nechutnalo. Maso, které bylo v druhé nádobě, bylo stále ještě vlahé. Jaké je to maso, to nepoznal, a ani se o to nestaral. Hltavě jedl a přitom trhal obrovské kusy masa rukama a zuby. Bylo jasné, že maso se peklo na otevřeném ohni, nebylo ani solené, ani kořeněné, ale hladovému Angličanovi připadalo jako pokrm bohů. Nesnažil se vysvětlit ten zázrak, nenapadlo ho ani, že by jídlo a voda mohly být otrávené. Tajemný obyvatel zřícenin, který mu té noci zachránil život a ukradl mu pistole, se očividně rozhodl udržet ho naživu, alespoň prozatím – a Wentyard přijal jeho dary bez zbytečných otázek.

Když se najedl, natáhl se na zem a usnul. Nevěřil, že by se domorodci odvážili zaútočit na ruiny a koneckonců mu v té chvíli bylo jedno, i kdyby to byli udělali a zabili ho ve spánku. Věřil, že neznámá bytost, která obývala trosky, by ho mohla zabít, kdykoliv by si to přála. Znovu se k němu dostala na dosah a znovu ho ušetřila. Zatím se neprojevovala nepřátelsky, kromě okamžiku, kdy mu ukradla pistole. Kdyby po ní začal pátrat, mohl by vyvolat její hněv a nepřátelství.

Wentyard sice uhasil žízeň a ukojil hlad, ale během minulé noci se dostal do stavu, kdy ho přestaly zajímat souvislosti věcí. Měl dojem, že se jeho svět zhroutil. Své muže zavedl do pasti, a byl svědkem toho, jak byli zmasakrováni. Viděl, jak jeho vězeň uprchl, zatímco on sám se chytil do pasti jako krysa. Bohatství, pro které se pustil do celého toho dobrodružství, bylo jen klam. Unaven marným zápasem s vlastním osudem spal.

Když se vzbudil, stálo už slunce vysoko na obloze. Vedle něj stál Černý Vulmea a díval se mu přímo do tváře.

„Proklatě!“ Wentyard vyskočil a pozvedl meč. V hlavě se mu točil vír zmatených myšlenek, ale co se týkalo fyzických sil, cítil se jako znovuzrozený. Jeho nervy, tak dlouho napínané, ho uvedly do stavu, který hraničil s nepříčetností.

„Ty pse!“ zařval. „Takže tě ti Indiáni nahoře na útesech nakonec nedostali?“

„Myslíš ty rudé šakaly?“ zasmál se Vulmea. „Neodvážili se mě pronásledovat za bránu. Neodvažují se ani přiblížit k okrajům téhle kulaté rokliny. Samozřejmě, že celé místo obklíčili řetězem mužů, ale já mezi nimi dokážu projít, kdy se mi zlíbí! To jídlo jsem tobě – a taky sobě – uvařil já. Přímo jim pod nosem a oni mě nejen nezahlédli, ale ani neucítili!“

„Moje jídlo?“ Wentyard se na něj užasle díval. „Tím chceš říct, že jsi to byl ty, kdo mi donesl vodu a jídlo?“

„A kdo jiný?“

„Ale – ale proč?“ Wentyard nebyl schopen zakrýt svůj úžas a nedůvěru.

Vulmea se zasmál, ale bylo to jen mechanické stažení rtů. V očích mu hořel divoký plamen. „Nejdřív jsem si myslel, že mi bude ke štěstí stačit, když tě uvidím umírat se šípem v břiše. Když se ti ale podařilo uniknout domorodcům a dostat se až sem, řekl jsem si – tím lépe. Domorodci už se postarají o to, aby se to prase odtamtud nedostalo a já se ukryju nahoře na útesu a budu pozorovat, jak ten dobytek pomalu chcípá hladem. Věděl jsem, že se za tebou neodváží. Když tenkrát v rokli nastražili past mně a mé posádce, probil jsem si, stejně jako ty, cestu sem a ani jeden z nich se za mnou neodvážil dál než k těm prokletým pilířům. Jenže já tady z té díry unikl hned první noc. Dnes v noci jsem si dal dobrý pozor, abys náhodou neunikl stejnou cestou jako já tenkrát a pak jsem se hezky usadil, abych nepřišel o tu chvíli, kdy budeš umírat. Po setmění se dokážu dostat do kotliny kdykoliv, stejně jako ji mohu kdykoliv opustit, a ty mě přitom ani nezahlédneš, ani nezaslechneš.“

„Ale v tom případě nechápu – “

„A pravděpodobně tomu ani neporozumíš!“ zavrčel Vulmea. „Uvědomil jsem si, že mi nestačí pozorovat tě, jak umíráš hladem. Toužil jsem po tom zabít tě vlastníma rukama – chtěl jsem vidět, jak ti teče krev a jak se ti z očí vytrácí život!“ Irův hlas zhrubl vražednou vášní a obrovské ruce se mu sevřely v

pěsti, jejichž kotníky zbělely. „Jenže jsem nechtěl zabít chlapa napůl mrtvého hladem. Vrátil jsem se nahoru do džungle, obstaral tam ovoce a vodu, srazil kamenem z větve opici a upekl ji. Všechno to jídlo jsem donesl sem a položil ti ho do dveří v době, kdy jsi se vyděšeně krčil venku."

„A ty jsi mi taky v noci ukradl pistole!" zavrčel Wentyard s očima upřenýma na rukojeti zbraní, vyčuhující z Vulmeova španělského opasku.

„Samozřejmě! Sebral jsem ti je, zatímco jsi spal. Takové kousky jsem se naučil od severoamerických Indiánů. Nestál jsem o to, abys mě zastřelil, až si s tebou přijdu vyřídit poslední účet. Právě když jsem ti je sebral, zaslechl jsem zvenčí zvuky, jaké mohl vydávat jen člověk – a zahlédl jsem toho černocha. Byl by mě připravil o mou pomstu, proto jsem ho probodl šavlí. Probudil tě jeho smrtelný výkřik, pokud si vzpomínáš, ale já obešel budovu zboku a vstoupil dovnitř jinými dveřmi. Chtěl jsem se s tebou setkat jen za denního světla, a to ve chvíli, kdy budeš v co nejlepším stavu, abychom spolu mohli bojovat."

„Takže to ty jsi mě pozoroval zevnitř budovy," zabručel Wentyard. „Tvůj stín jsem zahlédl těsně před tím, než měsíc zapadl za útes."

„To jsem nebyl já!" Vulmeův protest byl opravdový. „Sestoupil jsem do zbořeniště teprve chvíli po západu měsíce, s úmyslem ukrást ti pistole. Pak jsem se vrátil nahoru na útes a znovu se do údolí spustil až těsně před úsvitem a nechal ti tu jídlo. Ale dost těch zbytečných řeči!" zvolal dychtivě a tasil šavli. „Když pomyslím na galwayské pobřeží, na řadu oběšených mužů, kteří v posledním tažení kopou nohama a na provaz, který mě dusí... vidím rudou mlhu! Ošidil jsem tě, zavedl jsem tě do pasti a teď tě vlastní rukou zabiju!"

Wentyardovi se v očích rozhořel plamen nenávisti a jeho tvář s vyceněnými zuby a planoucíma očima se změnila v neskutečnou masku vzteku a zla.

„Ty pse!" vykřikl a zaútočil jako blesk, v naději, že se mu podaří zastihnout Vulmeu nepřipraveného.

Jenže zahnutá šavle odrazila bez obtíží rovnou kapitánovu čepel a Wentyard stačil v posledním zlomku vteřiny uskočit, aby se vyhnul vodorovně letící Vulmeově zbrani, která by mu byla srazila hlavu s ramenou. Vulmea se spokojeně zasmál a vrhl se kupředu jako bouře. Wentyard mu skočil vstříc se zoufalstvím a neohrožeností tonoucího muže.

Jako většina důstojníků britského námořnictva ovládal Wentyard dlouhou čepel, kterou nosil, mistrovsky. Byl skoro stejně vysoký jako Vulmea, a přestože vedle mohutné pirátovy postavy vypadal mnohem slabší, věřil, že jeho válečné zkušenosti převáží nad jednoduchou taktikou obrovského Ira, který bude jistě spoléhat především na sílu.

První okamžiky boje mu však přinesly trpké zklamání. Vulmea nebyl ani pomalý, ani neohrabaný. Byl naopak rychlý jako raněná šelma a jeho šermířská taktika a finesy byly přinejmenším stejně dokonalé, jako ty Angličanovi. Nezkušenému divákovi se vsak mohlo zdát, že využívá především svou sílu, protože Wentyarda neustále zasypával strašlivým deštěm ran, ale právě divokost toho útoku byla Vulmeovou nejlepší obranou. Nedávala totiž jeho protivníkovi možnost vzchopit se k účinnějšímu protiútoku.

Síla úderů, které narážely na Wentyardovu zbraň, otřásala Angličanem od hlavy k patě. Zápěstí ztrácelo cit, předloktí mu tuhlo. Zuřivost, ponížení, strach, to všechno napomáhalo připravit kapitána o nervy a logické uvažování. Zrychlený dusot nohou, hlasitější zařinčení oceli a Wentyardův meč odletěl ke kamenné stěně. Angličan uskočil nazpět, tvář zrůzněnou vztekem, v očích výraz šílence.

„Seber si meč," zvolal Vulmea, zadýchaný spíš vztekem než námahou. Zdálo se, že ho Wentyard neslyší.

„Pch!" vykřikl pohrdavě Vulmea a v náhlém záchvatu nechuti odhodil svou šavli. „Cožpak neumíš ani čestně bojovat? Zabiju tě holýma rukama!"

Se zuřivým výrazem udeřil Wentyarda nejdřív přes jednu a vzápětí hned přes druhou tvář. Angličan zaječel a vrhl se mu na hrdlo. Vulmea ho přivítal strašlivou ranou pěstí do obličeje, kterou vzápětí následovala další. Ta zasáhla kapitána jako beran přímo do srdeční krajiny a srazila ho k zemi. Wentyard si pomalu klekl a otřel si krev z obličeje, zatímco Vulmea ho se zachmuřenou tváří a zaťatými pěstmi pozoroval.

„Vstaň," procedil Ir mezi zuby, „vstaň, ty vrahu žen a dětí!"

Wentyard mu nevěnoval pozornost. Šátral jednou rukou pod košilí a nakonec vytáhl na světlo něco,

na co s bolestnou soustředěností upřel pohled.

„Vstaň, k čertu, slyšíš, nebo ti mám dupnout do obličeje, aby ses – “

Vulmea se najednou nevěřícně odmlčel. Wentyard se krčil nad předmětem, který vytáhl ze záňadří, a plakal hlasitými vzlyky, které otřásaly celým jeho tělem.

„Co to má, u všech čertů, znamenat?“ Vulmea se nahnul kupředu a vyrval věc Wentyardovi z ruky. Byl poháněn neukojitelnou zvědavostí, chtěl vědět, jaký předmět mohl vynutit slzy z očí Johna Wentyarda. Byla to překrásně malovaná miniatura. Úder, kterým Vulmea zasáhl kapitána do prsou, ji sice poškodil, ale přesto na ní byly zřetelně vidět tváře krásné mladé ženy a usmívajícího se dítěte.

„No tohle, to ať do mě – “ Vulmea se střídavě díval na portrét a na muže, který se mu zlomeně choulil u nohou. „To je tvoje žena a dcera?“

Wentyard s obličejem ukrytým v dlaních němě přisvědčil.

Vulmea se nehýbal. Stal a upíral na klečícího Angličana pohled zpod zachmuřeného obočí. Na tváři se mu vystřídalo několik výrazů, až najednou prudkým pohybem vstrčil medailon Angličanovi nazpět do ruky.

„Jsi příliš velký chudák, než abych si s tebou špinil ruce!“ odsekl, obrátil se na podpatku a prošel vnitřními dveřmi do bludiště zřícenin.

Wentyard za ním chvíli upíral nepříčetný pohled, ale pak, stále ještě na kolenou, začal chovat svůj medailon a tiše při tom sténal, jako by pukliny v drobném oválu ze slonoviny byly rány v jeho vlastním těle. Bílí muži se v tropech mnohdy bez zjevné příčiny a náhle hroutili a Wentyard se zhroutil dokonale.

Když se mu za zády ozval dupot bot, který ohlašoval náhlý Vulmeův návrat, Wentyard se ani nepohnul. Teprve bolestivé sevření na rameni ho přimělo zvednout hlavu a kapitán upřel prázdný pohled do Irovy zachmuřené tváře.

„Ty mizerný pse!“ zavrčel Vulmea plný zuřivosti, která se podivně lišila od jeho původní vražedné nenávisti. Pak začal klít a během několika minut pojmenoval Wentyarda snad každým hanlivým přídomkem, který za svůj dlouhý život na moři a v přístavech pochytil. „Měl bych ti rozpoltit lebku,“ pokračoval. „Snil jsem o tom celé roky, zvláště když jsem se opil. Nejsem nic jiného než ubohý hlupák, měl jsem tě zabít hned. Nevím, proč bych k tobě měl mít nějaké ohledy, čert aby tě vzal! Tvoje žena a dítě jsou mi docela lhostejné! Jenže jsem hlupák, jako většina Irů, pitomý idiot se srdcem plným hloupého sentimentu, a nechtěl bych být příčinou toho, že nějaká žena a její dítě zemřou hladem. Vstaň a přestaň fňukat!“

Wentyard na něj upřel nechápavý pohled.

„Ty – ty ses vrátil, abys mně pomohl?“

„Kdybych tě tady nechal, umřel bys hladem, to už bych ti mohl stejně dobře rovnou rozpoltit lebku!“ zařval pirát. „Vstaň a zastrč si to svoje párátko zpátky do pochvy. Kdo to kdy slyšel, aby lump a mordýř jako ty měl ženu a děti, jako nevinný člověk? U ďáblova kopyta! Měli by tě zastřelit! Seber si ten meč! Mohlo by se ti stát, že ho budeš potřebovat ještě dřív, než se odsud dostaneme. Ale pamatuj si, nevěřím ti víc než žralokovi, kterého bych chytil za ocas! Pokus se mě bodnout ze zálohy a rozbiju ti jílcem šavle hlavu, to mi věř!“

Wentyard jako v tranzu schoval opatrně medailon nazpět pod kabát a mechanicky zvedl a zastrčil meč. Jeho otupělé smysly a myšlenky se začaly pomalu vzpamatovávat a on se snažil ze všech sil sebrat.

„Co budeme dělat?“ zeptal se.

„Mlč!“ zavrčel pirát. „Pokusím se tě zachránit, ve jménu té dámy a toho dítěte, ale mluvit s tebou nemusím!“ S podivnou logikou však pokračoval v řeči. „Vylezeme z téhle pasti toutéž cestou, kterou jsem se sem dostal já. V jednom místě se zřítil dům, který se opíral přímo o skálu. Stěna sice odpadla od skály a zřítila se do budovy, ale za ní jsem objevil tajné schodiště vysekané přímo do skály, které ústí pod zvláštními padacími dveřmi nahoře na útesu. Dveře jsou zakryty pohyblivou kamennou deskou. Myslím si, že o téhle cestě Indiáni nevědí, protože se neodvažují vstoupit ani na okraje kaňonu. Nikdy se neodváží vstoupit ani sem, dolů. Musí si myslet, že tady žije něco, čeho se bojí – pravděpodobně nějaký duch.“

Wentyard následoval Ira řadou napůl rozpadlých místností, zarostlých plazivkami a vysokou trávou, až Vulmea nakonec zastavil u otvoru ve stěně obrácené k útesu. O stěnu se opírala silná kamenná deska,

která očividně sloužila jako dveře. Za ní uviděl Angličan úzké schodiště, vytesané přímo do skály, které vedlo strmou šachtou k vrcholu útesu.

„Chtěl jsem schodiště uzavřít tím, že bych na horní desku navalil balvany," pokračoval Vulmea. „Chtěl jsem tě tam nechat zemřít hladem. Věděl jsem, že bys mohl schodiště najít. Pochybuji, že o něm Indiáni vědí, protože jak jsem už řekl, neodváží se vstoupit ani sem, ani nahoru na útesy. Jenže vědí, že se člověk z kaňonu může dostat i jinudy než roklinou, a proto vždycky obklíčí celý pahorek.

Ten černoch, kterého jsem zabil, to bylo něco jiného. Před rokem tady u pobřeží ztroskotala otrokářská loď. Mnoho černochů se zachránilo a uniklo do džungle, takže teď jich tady v okolí žije poměrně velká skupina. Tenhle černoch se očividně nebál do zbořeniště vejít. Jestli je jich takových venku s Indiány víc, mohli by to dnes v noci zkusit znovu. Jenže doufám, že on byl jediný, kdo se nebál, protože jinak by byl nepřišel sám."

„Proč nevyjdeme nahoru už teď a neukryjeme se do večera na útesu?" zeptal se Wentyard.

„Obávám se, že by nás mohli zahlédnout válečníci, kteří hlídají u paty kopce. Okamžitě by pochopili, že se večer pokusíme projít mezi jejich hlídkami, a zdvojnásobili by svou ostražitost. Já se tam stejně musím vypravit, abych přinesl další jídlo. Mě neuvidí."

Později, když si s Wentyardem ve zbořeništi pekli maso, zvedl Vulmea hlavu a napjatě poslouchal.

„Slyšíš něco?" zeptal se Wentyard.

„Buben," odpověděl lakonicky Ir.

„Slyším ho taky," přikývl Wentyard po chvíli. „Ale na tom není nic zvláštního."

„Jenže tenhle zní dost divně, řekl bych. Spíš jako bubny afrických černochů."

Wentyard souhlasně přikývl. I jeho loď několikrát kotvila v mangrovových porostech u Pobřeží otroků a slyšel, jak si za horkých, vlhkých nocí právě takové bubny navzájem odpovídaly. Zvuk afrických bubnů se od indiánských lišil jiným zabarvením i rytmem.

Přišel večer a s ním soumrak. Dunění bubnů utichlo. V nízkých kopcích za opačným svahem kamenného prstence, zaplály ve stínech stromů ohně, které zdůrazňovaly ostré rysy hnědých a černých tváří kolem.

Indián, jehož ozdoby a chování dávaly tušit, že je náčelník, přidřepl na paty a nehybnou tvář obrátil k obrovskému černochovi, který stál proti němu. Černý obr byl o dobrou hlavu vyšší než kterýkoliv jiný válečník a jeho rozměry zastiňovaly jak největšího z Indiánů sedících kolem ohně, tak největšího ze skupinky jeho černých druhů, kteří se drželi poblíž něj. Přes rozložitá ramena měl nedbale přehozenu nádhernou jaguáří kožešinu a svalnaté paže mu zdobilo množství měděných náramků. Na hlavě měl kroužek z vyřezávané slonoviny a v kudrnatých vlasech několik papoušcích per. Na levé ruce měl zavěšený štít z tvrdého dřeva a tvrzené buvolí kůže a v pravici svíral těžký oštěp, jehož tepaný hrot byl široký jako ruka dospělého muže.

„Když jsem zaslechl buben, vydal jsem se ihned na cestu," promluvil v hrdelní směsici španělštiny a domorodých nářečí, která sloužila v této oblasti jako univerzální dorozumívací řeč divochům obou barev. „Věděl jsem, že to volá N'Onga. N'Onga se vydal z našeho tábora, aby přivedl Ajumbu, který se zdržoval ve tvém táboře. N'Onga mi sdělil řečí bubnů, že jste zahnali do pasti bílého muže a Ajumba že je mrtvý. Přišel jsem spěšně. Ty mi teď říkáš, že se neodvážíte vstoupit do Starého města."

„Už jsem ti řekl, že tam sídlí démon," odpověděl s umíněným výrazem Indián. „Ten si chce nechat bílého muže pro sebe. Když se mu ho pokusíš vzít, bude se velmi zlobit. Vstoupit do jeho království znamená smrt."

Černý náčelník pozvedl svůj obrovský oštěp a výhružně s ním potřásl.

„Dřel jsem jako otrok u Španělů dost dlouho na to, abych věděl, že jediný zlý démon na téhle zemi je bílý muž! Já se tvého démona nebojím. V mé zemi žijí jeho bratři, stejně mocní jako on, a přece jsem jednoho z nich zabil kopím, které se podobalo tomuhle. Od chvíle, kdy se bílý muž ukryl ve Starém městě, uběhla celá noc a den. Proč už ho tvůj démon dávno neroztrhal? Nebo toho druhého, který se ukrýval nahoře na útesu?"

„Démon nemá hlad," zabručel Indián. „Čeká, až hlad dostane. Musel se nedávno najíst. Až vyhládne, roztrhá je oba. Já své muže do jeho doupěte nepovedu. Jsou to věci, které nemůžeš pochopit."

„Vždycky jsem to chápal tak, že Bigomba, král celého kraje, se ničeho nebojí, ani lidí, ani démonů,"

odpověděl jízlivě černý obr. „Řekl jsi mi, že se Ajumba v noci vydal do Starého města a zemřel tam. Viděl jsem jeho tělo. Nezabil ho démon. Probodl ho jeden z těch dvou bílých. Když mohl do Starého města vejít Ajumba a nic se mu nestalo, mohu tam vstoupit i já se svými třiceti válečníky. Vím, že ten velký bílý muž zná cestu z města nahoru na útesy. Ve skále je díra, která vede dolů a místo dveří je nahoře kamenná deska. N'Onga ho pozoroval a viděl ho z rokle vycházet a zase se tam vracet. Postavil jsem na to místo několik mužů. Jestliže bílý muž znovu vyleze tou dírou, mají příkaz probodnout ho oštěpy. Jestli nevyjde, vypravíme se do Starého města sami, a to hned, jak vyjde měsíc. Tví muži hlídají rokli, tudy nám bílí neutečou. Budeme je v těch zříceninách štvát jako krysy!"

Kapitola IV.

„Teď opatrně," zašeptal Vulmea. „Je tady tma jako v pekle." Soumrak se změnil v neproniknutelnou temnotu. Oba běloši, kteří se řídili především hmatem, pomalu stoupali příkrým schodištěm. Wentyard upřel pohled dolů a úpatí šachty se mu jevilo jen jako světlejší skvrna v naprosté temnotě. Pokračovali v cestě, pomalu ohmatávali každý kousek cesty, až se nakonec Vulmea s tlumeným varováním zastavil. Wentyardova tápající ruka narazila na Irovo stehno a kapitán cítil, jak se Vulmeovy svaly najednou napjaly. Pochopil, že se Ir právě opřel o kamennou desku, která kryla horní konec schodiště. Uviděl, jak se v temnotě nad ním najednou objevil světlejší pásek, který ostře zdůraznil Irovu skloněnou hlavu a nahrbená ramena.

Kámen se zvedl a do otvoru proniklo slabé světlo hvězd, filtrované krajkovím větví. Vulmea překlopil kamennou desku stranou a začal vylézat z otvoru. Už byl venku větší polovinou těla, když se proti hvězdám bez nejmenšího varování vztyčil temný stín a směrem k Vulmeově hrudi zasvištěla ocelová čepel.

Ir v posledním zlomku vteřiny pozvedl šavli, odrazil hrot oštěpu, ale pod silou úderu se zapotácel. Vytrhl z opasku pistoli a vystřelil po nepříteli z bezprostřední blízkosti. Černoch hlasitě zasténal a zřítil se k zemi tak, že rukama a hlavou visel přes okraj otvoru. V pádu narazil do Vulmey, ten ztratil rovnováhu a spadl do schodištní šachty. Wentyarda při tom strhl s sebou. O tucet schodů níž se oba muži konečně ve změti propletených údů zastavili a když se podívali vzhůru, viděli, že světlý obdélník nad nimi je lemován nezřetelnými temnými ovály – lidskými hlavami, které se rýsují proti svitu hvězd.

„Pokud jsem ti rozuměl, tak jsi říkal, že Indiáni nikdy – " začal Wentyard.

„To nejsou Indiáni," zavrčel Vulmea a začal se zvedat na nohy. „Tohle jsou černoši. Cimaroni – uprchlí otroci a jejich potomci. Patří k těm psům, kteří se zachránili z otrokářské lodi. Tím bubnem, který jsme slyšeli, se navzájem svolávali sem. Pozor!"

Do šachty vletělo několik oštěpů. Některé se roztříštily o kamenné stupně, několik se jich odrazilo od stěn. Oba běloši se vrhli po schodišti dolů, bez ohledu na nebezpečí, že si polámou ruce nebo nohy. Zakrátko byli na úpatí šachty. Vyběhli ven a Vulmea přirazil silnou kamennou desku, která uzavírala dolní konec chodby.

Vulmea se obrátil na Angličana. „Běž do té místnosti, kde jsi přespal, a hlídej rokli. Kdybys zjistil, že se blíží odtamtud, zavolej mě. Kdyby se náhodou některý z nich přece jen rozhodl pro to schodiště, postarám se o něj."

Když Wentyard procházel ruinami, cítil, jak mu na zádech naskakuje husí kůže. Měsíční paprsky pronikaly spletí lián zarůstajících rozpadlé stropy a všude kreslily ty nejprapodivnější stíny. Nakonec však přece jen dorazil do místnosti, kde ještě doutnaly uhlíky ohně, nad kterým si pekli maso. Vykročil napříč prostorem k vnějším dveřím, když zaslechl jakýsi tichý zvuk, který ho přinutil otočit se. Z hrdla se mu vydral zděšený výkřik.

Z jezírka temnoty v jednom rohu místnosti se zvedl rozkývaný stín. V měsíčním světle se objevila obrovská klínovitá hlava na prohnutém krku. V jediném okamžiku pochopil celé tajemství trosek. Teď už věděl, co ho pozorovalo nehybnýma očima, když ležel v neklidném spánku a co tak tiše zmizelo dveřmi ve chvíli, kdy se probudil. Věděl, proč Indiáni nechtěli vstoupit do kaňonu, ani na útesy, které ho obklopovaly. Stál teď tváří v tvář démonu opuštěného města, v jehož útrobách se konečně probudil hlad. Byla to anakonda takových rozměrů, o jakých se obyčejným smrtelníkům ani nesnilo!

V té chvíli John Wentyard zažil takový strach jaký zažívají lidé jen v těch nejděsivějších snech. Nebyl schopen se pohnout a po prvním zděšeném výkřiku mu jazyk jakoby přirostl k patru. Teprve když se obludná hlava naklonila směrem k němu, probral se z ochromení, ale to už bylo pozdě.

Udeřil po ní divoce a marně. Vzápětí se na něj had vrhl a sevřel ho do záhybů obřího těla, silných a pružných jako ocelová lana. Zoufale vykřikl a pokoušel se vzepřít tomu drtícímu sevření – zaslechl dupot Vulmeových bot, pak dvojnásobný výbuch obou pistolí, ze kterých pirát vypálil, a náraz těžkých kulek do plazího těla. Obluda sebou začala divoce zmítat, závity šupinatého těla povolily, začaly se kroutit a Wentyard z nich vyletěl na zem. Pak se had vrhl s rychlostí blesku na Vulmeu.

Vulmea uskočil stranou a tak se vyhnul nárazu tupého čenichu, který měl sílu a rychlost dobývacího berana. Irova rychlost by zahanbila i útočícího leoparda a vzápětí se v měsíčním světle zaleskla čepel jeho šavle, která se zaťala hluboko do šupinatého těla. Vystříkla krev a obludný plaz se začal svíjet po zemi a tlouct kolem sebe mohutným ocasem, pod jehož údery se chvěly stěny, ze kterých se odlupovaly kameny. Vulmea stačil uskočit, takže ho úder minul, ale Wentyarda, který se právě pracně zvedl na nohy, srazil náraz až do nejvzdálenějšího konce místnosti. Vulmea se právě s pozvednutou šavlí znovu vrhal na obludu, když se plaz převalil stranou a dal se na útěk vnějšími dveřmi, takže bylo slyšet hlasité šustění trávy a praskání větví, které drtil na svém útěku.

Vulmea se vrhl za ním, protože se v něm probudila zuřivá bojovnost, kterou zdědil po svých předcích. Nechtěl, aby se raněný plaz dostal do bezpečí, aby se někde ukryl a pomalu se zotavoval ze svých ran, nebo aby se na ně znovu vrhl odněkud ze zálohy. Pronásledoval raněného plaza místnost za místností a had prchal směrem, kudy se ani jeden z mužů před tím při svém pátrání nevydal. Nakonec se těsně před svými pronásledovateli vplazil do místnosti téměř zcela zaplněné bujnou vegetací. Vulmea si prosekal cestu zelenou spletí tak rychle, že stačili zahlédnout obludu, která mizela v temném otvoru ve stěně. Z díry vycházel silný hadí zápach, který svědčil o tom, že had tuhle cestu používá často. Wentyard, který se třásl po celém těle, se držel Irovi v patách a teď mu zvědavě nahlížel přes rameno. Rychle zjistili, že otvor ve stěně je klenutý a představuje vlastně ústí jakéhosi tunelu, který byl dokonale zamaskován hustou zelení. I tak ale do místnosti pronikalo dost měsíčního světla, aby dvojice rozeznala kousek za začátkem tunelu úpatí schodiště, které pozvolna stoupalo vzhůru.

„Tak tenhle východ jsem neobjevil ani já," zabručel Vulmea. „Když jsem našel tamty schody, už mě ani nenapadlo hledat další cestu. Podívej se, jak je práh zasypaný šupinami, které si za tu dlouhou dobu sedřela ta obluda z břicha. Musí se tudy plazit velmi často. Skoro bych věřil, že ty schody povedou jen kousek nahoru a tam se změní v tunel, který prochází celým pahorkem. V celém údolí totiž nežije nic, čeho by se ta obluda mohla nažrat, není tady pramen, kde by se mohla napít. Pokud chce žrádlo a vodu, musí ven, do džungle. Kdyby odsud vycházela roklinou, byla by tam stejně zřetelná stopa, jako je tady. Kromě toho, v tom případě by se Indiáni do rokle neodvážili. Pokud neexistuje ještě další východ, na který jsme ještě nenarazili, musí se dovnitř a ven dostávat tudy a to znamená, že je to spojení s vnějším světem. V každém případě to stojí za zkoušku."

„Chceš tu obludu následovat tím hnusným tunelem?" vykřikl užasle Wentyard.

„A proč ne? Musíme ho najít a zabít. A kdybychom náhodou narazili na místo, kde je jich víc... no, dříve nebo později musíme stejně zemřít a když tady budeme čekat na černochy, budou nám už zanedlouho podřezávat krky. Tohle je naše jediná naděje jak z toho ještě vyváznout. Jenže nepůjdeme potmě."

Vulmea se rozběhl nazpět do místnosti, kde si pekli opici, sebral z hromádky dříví silnou větev a její konec omotal pásem plátna, který utrhl z vlastní košile. Pak ji strčil do doutnajících uhlíků a když se z ní začalo kouřit, rozfoukal ji do malého plamene. Improvizovaná pochodeň blikala a kouřila, ale přece jen poskytovala určité množství světla. Vulmea vykročil k temnému otvoru, kde plaz zmizel. Wentyard se mu, i když velmi nerad, držel v patách, ale oproti Vulmeovi se neustále poplašeně rozhlížel a viděl hada v každém kořenu, nebo liáně, které se jim objevily nad hlavami.

Vystoupali půl tuctu schodů a ty je dovedly k ústí tunelu, který byl zhruba pět metrů široký a od dlážděné podlahy po vrcholek obloukové klenby měřil 2 metry. Hadí pach a dohladka vyleštěná podlaha chodby svědčily o tom, že se tudy had opravdu pohybuje velmi často. Krvavá stopa je vedla dál.

Stěny, strop i podlaha chodby byly v mnohem lepším stavu než venkovní ruiny a Wentyard několikrát

užasl nad dovedností, s jakou vyhynulá rasa tohle podzemní dílo vytvořila.

Mezitím se v měsícem ozářené místnosti, odkud se oba běloši před chvílí vydali na cestu, zjevil tiše jako stín obrovský černoch. V měsíčním svitu se zableskl široký hrot těžkého oštěpu a když se rozhlížel sem a tam, šuměla mu na hlavě bohatá ozdoba z papouščích per. Následovali ho čtyři muži.

„Odešli těmihle dveřmi," řekl ten, který byl nejblíž, a ukázal na vchod zarostlý liánami a křovím." Viděl jsem, jak právě v tomhle otvoru zmizelo blikavé světlo. Jenomže jsem si je sám netroufl následovat, a proto jsem běžel pro tebe, Bigombo."

„A co ty výkřiky a výstřel, který jsme zaslechli těsně před tím, než jsme došli na úpatí schodiště?" zeptal se další z nich nejistě.

„Myslím si, že narazili na démona a zahubili ho," odpověděl Bigomba. „Pak se pustili tudy. Možná, že je to tunel, který vede ven a ústí někde mimo pahorek. Jeden z vás běžte a přiveďte válečníky, kteří prohledávají ostatní místnosti. Přineste s sebou nějaké pochodně a následujte mě. My s ostatními se okamžitě vydáme po stopě bělochů, protože já, Bigomba, vidím i v temnotě jako lev."

Vulmea s Wentyardem zatím postupovali tunelem a Angličan pozoroval s rostoucími obavami pochodeň. Nebyla nijak zvlášť dobrá, ale přece jen poskytovala světlo, a při pomyšlení, že dohoří a oni se ocitnou v naprosté temnotě, se kapitán otřásl. Napínal oči do temnoty před nimi a čekal, že se proti nim každým okamžikem vztyčí odporná plazí hlava. Pak se Vulmea náhle zastavil, ale had s tím neměl nic společného. Stáli v místě, kde se od hlavního tunelu oddělovala mnohem menší chodba, směřující vlevo.

„Tak kudy se pustíme?"

Vulmea sklonil pochodeň k zemi a pečlivě prohlížel podlahu tunelu.

„Krvavé stopy vedou vlevo," zabručel. „Ta obluda se pustila vlevo."

„Počkej!" zvolal v tom okamžiku vzrušeně Wentyard a sevřel mu paži. „Podívej! Tam, před námi! Světlo!"

Vulmea si podržel pochodeň za zády, aby ho neklamalo její blikavé světlo a skutečně kus před nimi zahlédl něco jako našedlou mlhu. Bylo mu jasné, že je to měsíční světlo, které proniká nějakým otvorem do tunelu. Oba muži zapomněli na poraněného plaza a rozběhli se kupředu a vzápětí se ocitli ve velké čtvercové místnosti, vytesané přímo do skály. Vzápětí Wentyard zklamaně zaklel. Měsíční svit sem nepronikal dveřmi, jak si mysleli, ale čtvercovým otvorem, který byl ve stropě vysoko nad jejich hlavami.

V každé stěně se otevíral jeden temný oblouk a ten umístěný proti vchodu, kterým sem vešli, byl opatřen těžkými dveřmi, které ovšem byly napůl zpráchnivělé. U stěny vpravo stála kamenná socha v nadživotní velikosti, její rysy byly pitoreskní směsicí rysů lidských a zvířecích. Mohutné lidské tělo končilo plochou hadí hlavou, v jejímž pohledu nebylo nic lidského. Angličan zauvažoval, jací lidé asi obývali toto kotlinu zapomenutou časem. Před sochou boha stál kamenný oltář, jehož povrch byl popraskaný a pokrytý temnými skvrnami. Na hrudi sochy bylo něco, od čeho se s mrazivým leskem odráželo měsíční světlo.

„U ďábla!" Vulmea skočil kupředu a strhl tu věc z krku idolu. Pak ji pozvedl – byl to jakýsi podivný obrovský náhrdelník – tvořený spojenými deskami z tepaného zlata, z nichž každá byla široká jako lidská dlaň a posázená neznámými kameny.

„Když jsem ti vyprávěl o tom, že jsou tady kameny a možná i další poklad, vymyslel jsem si to do posledního slova," ušklíbl se pirát. „Ale jak se zdá, tolik jsem zase nelhal. Nejsou to sice Satanovy tesáky, ale kdekoliv v Evropě ti za tuhle věcičku zaplatí skutečné bohatství."

„Co to děláš?" vyrazil ze sebe Wentyard, když Ir položil náhrdelník na oltář a zvedl šavli. Místo odpovědi Vulmea udeřil do náhrdelníku a rozdělil tak šperk na dvě stejné poloviny. Jednu z nich vstrčil do ruky užaslému Wentyardovi.

„Jestli se odsud dostaneme živí, tohle by mělo být dost pro tvou ženu a dítě," zavrčel nevrle.

„Ale ty – " zakoktával se Wentyard, „ty mě přece nenávidíš – a přece jsi mi zachránil život a teď ještě – dáváš mi – "

„Mlč!" zasyčel pirát. „Nedávám to tobě! Dávám to tvé ženě a tomu dítěti. K čertu s tebou, nestojím o tvé díky! Nenávidím tě stejně jako když – "

Najednou se zarazil a bleskově se obrátil k ústí tunelu, kterým sem přišli. Pak rychle zašlápl pochodeň, ukryl se za oltář a Wentyarda vtáhl za sebou.

„Lidé," zašeptal. „Blíží se tunelem, zaslechl jsem, jak cinklo železo o kámen. Doufám, že nezahlédli naši pochodeň. Doufejme, že ne. V tom měsíčním světle tady vypadala spíš jako uhlík než plamen."

Oba muži napínali oči do temnoty tunelu. Měsíc se vznášel nad čtvercovým otvorem v klenbě šikmo a část jeho paprsků pronikala do chodby. Od místa, kde se z něj oddělovala užší větev vlevo, však už byla temnota neproniknutelná. Nakonec se z té temnoty vynořily čtyři stíny a jak se přibližovaly, braly na sebe postupně podobu lidí, stejně jako postavy, které se vynořují z husté mlhy. Nakonec se čtveřice zastavila a běloši viděli, jak největší z nich – obr, který o hlavu převyšoval ostatní – ukázal tiše oštěpem nejdřív nahoru tunelem a pak na odbočku. Dva stíny se oddělily od skupiny a zmizely v chodbě. Obr s dalším mužem se pomalu pustili dál tunelem.

„To jsou Cimaroni, kteří jdou po našich stopách," zasykl Vulmea. „Rozdělili se, aby měli jistotu, že jim neuprchneme. Ani se nehni, za nimi může jít mnohem větší skupina."

Stačili se ještě více pokrčit za oltářem a oba černoši už vcházeli do místnosti. Teď už si je mohli běloši prohlédnout podrobněji. Při pohledu na krátké oštěpy se širokými čepelemi, které nesli černoši v rukou, pocítil Wentyard tuhnutí v zátylku. Obrovský černoch se pohyboval s pružností kočkovité šelmy, hlavu nakloněnou vpřed, oštěp připravený, štít pozvednutý k obraně. Byl dokonalým zosobněním nezkrotného divošství a Wentyarda napadlo, zda by se mu mohl některý z bílých mužů, třeba sám Vulmea, postavit s ocelí v ruce a doufat, že z takového souboje vyjde vítězně.

Oba černoši se na okamžik zastavili na prahu a s podezřením se rozhlíželi po tajemné místnosti. Uprchlíci zachytili v šeru záblesky jejich bělem. Menší černoch najednou sevřel paži svého druha, rychle na něco ukázal a Wentyardovi vyskočilo srdce až do hrdla. Byl přesvědčený, že je menší černoch zahlédl, ale ve skutečnosti ukazoval na sochu. Obr pohrdavě zabručel. Možná, že choval až v hysterické úctě fetiše své rodné země, ale bohové a démoni cizích lidí ho očividně nechávali lhostejným.

Nakonec přece jen pomalu vykročil k soše, aby ji prozkoumal, a Wentyard si uvědomil, že jejich odhalení je nevyhnutelné.

Vulmea mu zašeptal do ucha: „Musíme je dostat co nejrychleji! Ty si vezmi toho menšího, já se postarám o náčelníka. Teď!"

Vztyčili se oba najednou a zaskočení černoši při jejich neočekávaném objevení užasle vykřikli. Oba běloši se na ně vrhli.

Menšího černocha situace zaskočila natolik, že zůstal ochromeně stát. Menší byl jen v porovnání se svým obrovským druhem, ale ve skutečnosti byl stejně velký jako Wentyard a pod ebenovou kůží se mu rýsovaly mohutné svaly. Teď však užasle ustupoval, paže s oštěpem a štítem bezvládně svěšené podél těla. K vědomí ho přivedl teprve dotek oceli, ale to už bylo pozdě. Divoce vykřikl a pokusil se zvednout ruce, ale Wentyardův meč se mu zabodl hluboko do hrudi a jeho obrana byla marná. Angličan ukročil stranou a bodl jej dvakrát po sobě, jednou nad a jednou pod okrajem zvednutého štítu. Druhá rána zasáhla černocha do klína, třetí do krku. Domorodec se pomalu zakýval, štít a kopí zaduněly na podlaze a on se pomalu svezl na ně.

Wentyard se obrátil a uviděl, že se za ním odehrává fantastický boj. Ve slabé záři měsíce, padající do místnosti stropní šachtou, proti sobě stáli černý a bílý obr, oštěp a štít proti šavli.

Bigomba, mnohem bystřejší než jeho menší druh, nepodlehl prvnímu náporu svého bílého protivníka. Naopak, do boje se okamžitě zapojily jeho zkušenosti a instinkty. Místo aby ustoupil, vyletěla jeho levá paže se štítem vstříc letící čepeli a jeho kopí vyrazilo k protiútoku. Ir stačil jen tak tak uskočit, ale přesto ho hrot oštěpu škrábl na krku.

Boj se odehrával v pochmurném tichu. Wentyard pobíhal kolem bojující dvojice a neodvažoval se zasáhnout ze strachu, že bodne Vulmeu, který byl neustále v pohybu. Oba soupeři kolem sebe kroužili s rychlostí a jistotou bojujících tygrů. Černý muž sice o něco převyšoval svého protivníka, ale ani jeho sila a obrovský vzrůst nedokázaly překonat svalnatého piráta, jehož šlachy byly jako z ocele. Svaly obou mužů se v měsíčním světle napínaly, stahovaly a převalovaly jako klubka hadů. Jejich souboj se odehrával s takovou rychlostí, že je oko téměř nestačilo sledovat.

Pirát znovu a znovu v poslední vteřině uhýbal hrotu těžkého oštěpu, který poletoval sem a tam jako hlava rozzuřené kobry, a Bigomba znovu a znovu jen s vypětím všech sil odrážel štítem rány zakřivené čepele, z nich každá by ho připravila o hlavu. Vulmeovi pomáhala rychlost nohou a síla zápěstí, protože

neměl ani štít, ani nic jiného, čím by se chránil. Díky jeho rychlosti se mu však zatím neustále dařilo uskakovat nebo uhýbat před těžkým hrotem oštěpu nebo ho odrážet stranou vlastní zbraní. Na černého obra se na oplátku sypalo pravé krupobití ran a z těžkého štítu z buvolí kůže zanedlouho zbyl dřevěný rám z tvrdého dřeva, ze kterého visel v pruzích kožený potah. A právě touhle konstrukcí proletěl jako blesk hrot šavle, přejel náčelníkovi po žebrech a ukázala se první krev.

Zasažený Bigomba zařval jako raněný lev a stejně jako raněný lev se vrhl kupředu. Zbytek nepotřebného štítu hodil Vulmeovi do obličeje, pozvedl oštěp a do úderu, který mířil na Vulmeovu hruď, vložil nejen sílu paže, ale i celého svalnatého těla. Útok byl tak náhlý, že Wentyard zděšeně vykřikl, protože nevěřil, že se Vulmeovi podaří i tentokrát uniknout. Pirátova rychlost byla neuvěřitelná. Prohnul se v kyčlích, ukročil stranou a v okamžiku, kdy mu těžká hlavice oštěpu proletěla mezi tělem a paží, ťal. Tentokrát ovšem čepeli nestál v cestě nastavený štít. Šavle se v měsíčním svitu zaleskla jako stříbrný blesk, ale dopadla s ošklivým tupým úderem, jaký nejčastěji slyšíme v řeznických krámech. Bigomba padl jako podťatý strom a zůstal bez hnutí ležet. Hlavu měl téměř oddělenou od těla.

Zadýchaný Vulmea poodstoupil stranou. Hruď pod potrhanou košilí se mu těžce zvedala a tvář mu zaplavoval pot. Konečně potkal soupeře, který se mu vyrovnal, a po tom strašlivém boji se mu chvěla každá žilka v těle.

„Musíme odsud zmizet, než se vrátí ti druzí," zalapal po dechu a sebral svou polovinu náhrdelníku. „Ta užší chodba musí vést ven, ale teď jsou v ní ti černoši a my si nemáme čím posvítit. Zkusíme tyhle dveře. Možná, že se ven dostaneme i tudy."

Staré dveře se skládaly z prohnilých výplní a měděnkou nahlodaného kování. Pod nárazem Vulmeova ramene začaly praskat a odpadaly z nich celé kusy dřeva. Vzniklými otvory Vulmea ucítil čerstvý vzduch a zachytil vlhký bahnitý zápach říčního břehu. Rozpřahoval se k dalšímu úderu, když se za ním ozvaly divoké výkřiky, které ho přinutily otočit se. V temném tunelu zadusaly rychlé kroky bosých nohou, zamíhaly se plameny pochodní. Dvojice bělochů viděla, jak hlavní tunel zaplavuje zástup nepřátelských černých tváří a lesknoucích se oštěpů, které ještě zdůrazňovala narudlá zář pochodní. Černoši zaslechli zvuk boje a rychle se vydali po zvuku. Teď v dálce zahlédli nepřátele a s vlčím vytím se rozběhli chodbou.

„Pospěš si s těmi dveřmi!" zvolal Wentyard. „Vyraz je!"

„Už na to není čas," zavrčel Vulmea. „Měli bychom je v zádech dřív, než bychom se dostali ven. Musíme se bránit tady."

Rozběhl se přes místnost, aby černochy zadržel v poměrně úzkém prostoru přístupové chodby, a Wentyard se vrhl za ním.

Angličana naplnilo zoufalství a v záchvatu nesmyslné zuřivosti zahodil polovinu zlatého náhrdelníku, který až doposud svíral v ruce. Kameny jako by se mu svými záblesky vysmívaly. Když se postavil vedle obrovského piráta, aby mu pomohl bránit ústí chodby, mamě se snažil z hlavy zapudit myšlenky na ty, kdo ho čekají doma, v Anglii.

Když divoši zahlédli své oběti zblízka, jejich řev ještě zesílil. Mezi pochodněmi se začaly objevovat hroty oštěpů, ale pak najednou do všeho toho hluku zazněl výkřik, který měl poněkud jiný tón. Černoši, kteří se hnali v čele, už téměř doběhli k místu, kde z hlavní chodby odbočoval tunel, a proti nim z chodby vyběhla prchající postava. Byl to jeden z obou černochů, kteří se na pokyn svého náčelníka vydali chodbu prozkoumat. A za ním se hnala krví zbrocená obluda, podobná ztělesněné noční můře. Obrovský plaz se rozhodl zaútočit.

Příšera se ocitla mezi zděšenými válečníky dřív, než si stačili přesně uvědomit, co se vlastně děje. Nenávistné výkřiky se změnily na výkřiky hrůzy a v jediném okamžiku v chodbě vypukl děsivý chaos. Úzký prostor se naplnil chomáči bojujících černých těl, paží a nohou a mezi nimi se svíjely a stahovaly smyčky hadího těla, jež místy zaplňovalo šířku celé chodby. Těžké údery hadího ocasu dopadaly jako rány válečnou palicí a klínovitá hlava útočila hned tady, hned tam. Pochodně vypadávaly bojovníkům z rukou a v dešti jisker hasly na podlaze. Jednoho z mužů sevřely hadí závity a okamžitě rozmačkaly, jiní byli sraženi na zem, nebo je hadí tělo s neuvěřitelnou silou drtilo o kamenné stěny chodby. Plaz byl plný ran, sečných i bodných, byl pravděpodobně smrtelně zraněn, ale visel na životě se strašlivou úporností vlastní jeho druhu a ve slepé zuřivosti se změnil ve strašlivý nástroj ničení a smrti.

Těch několik černochů, kteří přežili řádění obrovského plaza, se dalo vzápětí s výkřiky hrůzy na útěk. Za sebou nechali půltuctů nehybných a polámaných těl a had, který se přestal zajímat o nehybné oběti, vyrazil za nimi a neuvěřitelnou rychlostí se sunul chodbou. Prchající i jejich obludný pronásledovatel zmizeli zakrátko v temnotě tunelu, odkud se ještě dlouhou dobu ozývaly vyděšené výkřiky, které slábly v dálce.

„Můj bože!“ Wentyard si roztřesenou rukou otíral čelo. „A přesně tak to mohlo skončit s námi.“

„Ti černoši, kteří se pustili chodbou, na něj museli narazit na místě, kde se uložil k odpočinku,“ zabručel Vulmea. „Řekl bych, že už se mu nechtělo pořad jen utíkat. Nebo možná věděl, že jsou jeho zranění smrtelná a rozhodl se, že než vypustí svou hadí duši, ještě se někomu pomstí. Teď bude ty černé pronásledovat tak dlouho, dokud je nepobije do posledního, nebo sám nepojde. Možná, že až se dostanou z podzemí, vrátí se jim odvaha a ubodají ho k smrtí. Seber si svou půlku náhrdelníku. Já se jdu podívat, co by se dalo dělat s těmi dveřmi.“

Tři po sobě následující nápory mohutného ramene stačily a prastaré dveře povolily. Přestože za nimi byla neproniknutelná tma, proudil jimi dovnitř svěží vlhký vzduch. Vulmea se jimi bez za váhání vydal a Wentyard ho následoval. Po několika metrech úzká chodba prudce zahýbala vlevo a ústila do širší chodby, která byla plná známého ostrého zápachu. Wentyard se otřásl.

„Tudy se plazíval ten had,“ ozval se Vulmea. „Je to určitě tatáž chodba, kterou jsme přišli a ze které jsme odbočili do místnosti se sochou neznámého boha. Pod všemi těmi útesy musí být celá síť podzemních chodeb a místností. Zajímalo by mě, co všechno bychom našli, kdybychom je pořádně prozkoumali jednu po druhé.“

Wentyard se v duchu zapřísahal, že k průzkumu podzemí by ho nepřinutila ani vyhlídka na Satanovy tesáky, a vzápětí sebou vyděšeně trhl, když Vulmea vykřikl: „Podívej, támhle!“

„Kde? V té temnotě není vidět ani na krok!“

„Před námi, u všech ďáblů! To je světlo na konci tunelu!“

„Máš mnohem lepší oči než já,“ zabručel Wentyard, ale s rostoucí nadějí vykročil za pirátem a zanedlouho i on uviděl drobný našedlý kroužek, který byl zdánlivě zasazen do nekonečného černého prostoru. Angličan měl dojem, že pak museli urazit ještě mnoho kilometrů. Ve skutečnosti to tak daleko nebylo, ale světélko se zvětšovalo jen velmi pomalu, a když nakonec prolezli malým kulatým otvorem, obrostlým křovinami, byl si Wentyard jistý, že jsou od místnosti se sochou slušně daleko. Měli před sebou temnou hladinu řeky, ve které se zrcadlily hvězdy.

„Tohle je tedy ta cesta, kterou se dostával dovnitř a ven,“ pokýval Vulmea hlavou.

Tunel ústil na příkrém břehu a kousek pod ním byla úzká písečná pláž, která byla v době dešťů pravděpodobně pod vodou. Oba muži na ni sešli a rozhlédli se po hustých stěnách pralesa, které se nakláněly daleko nad hladinu řeky.

Vulmea se zastavil ve stínu palem.

„Támhle máš svou loď, kotví přesně tam, kde jsme ji opustili. Stačí, abys přivolal člun, a celé dobrodružství máš za sebou.“

Wentyard obrátil hlavu ke svému společníkovi. Angličan byl zastříkaný od krve, poškrábaný ostnatým křovím a šaty na něm visely v cárech. Málokdo by v něm v té chvíli poznal upraveného kapitána lodi Postrach. Ale ta změna se neomezila jen na jeho zjev. Teď tady stál úplně jiný muž, než ten, který vyrazil se svým spoutaným vězněm na honbu za mýtickým pokladem, složeným z drahocenných kamenů.

„A co ty? Dlužím ti tolik, že ti to nebudu – “

„Nedlužíš mi nic,“ přerušil ho Vulmea. „Já ti, Wentyarde, nevěřím.“

Druhý muž zamrkal. Vulmea netušil, že to byla ta nejkrutější věc, kterou mu mohl říci. Nechtěl být krutý. Řekl prostě to, co si myslel, a vůbec ho nenapadlo, že by tím mohl Angličana nějak poranit.

„Myslíš, že by mě napadlo po tom všem ti ublížit?“ zvolal Wentyard. „Pirát, nebo ne, nikdy bych – “

„Teď jsi plný vděčnosti a tvé srdce přetéká laskavostí,“ odpověděl mu Vulmea a tvrdě se zasmál. „Jenže až vstoupíš na palubu své lodi, mohl bys změnit názor. John Wentyard ztracený v džungli je jeden člověk; kapitán Wentyard na palubě lodi Jejího královského veličenstva je člověk jiný.“

„Přísahám – “ začal Wentyard zoufale, ale pak se zarazil, protože si uvědomil marnost svých

protestů. Téměř s fyzickou bolestí si uvědomil, že člověk nikdy neunikne následkům zla, které napáchal, i když mu jeho vlastní oběti odpustí. Jeho trest teď spočíval v tom, že nebyl schopný přesvědčit Vulmeu o své oddanosti a to ho zranilo mnohem hlouběji, než si Ir dokázal představit. Nemohl však očekávat, že mu Vulmea uvěří, to si rychle a s nesmírnou trpkostí uvědomil. V tom okamžiku se proklel za všechno, čím byl, a také za tu samolibou nadutost, která ho nutila bezohledně šlapat po všem, co leželo za kouzelnými hranicemi jeho sobecké přízně. V tomto okamžiku na celém světě neexistovalo nic, po čem by toužil víc, než po pevném stisku ruky muže, který za něj tak skvěle a nezištně bojoval, ale současně si uvědomoval, že si ho nezaslouží.

„Nemůžeš přece zůstat tady!“ protestoval slabě.

„Indiáni sem, na pobřeží, nikdy nechodí,“ odpověděl Vulmea. „Cimaronů se nebojím. Neměj strach.“ Znovu se spokojeně zasmál, protože mu to, že si někdo dělá starosti o jeho bezpečí, přišlo jako dobrý vtip. „Žil jsem už v divočině mnohokrát předtím. Kromě toho nejsem jediný pirát na okolních mořích. Máme domluvená místa schůzek, o kterých vy nic nevíte. Dostanu se tam snadno. Příště, až o mně uslyšíš, budu už zase zpátky na moři s vlastní posádkou a na vlastní lodi!“

Pak se otočil, jako stín zmizel v zelené stěně pralesa a Wentyard, který v jedné ruce svíral polovinu drahokamy posázeného zlatého náhrdelníku, za ním bezmocně upíral zrak.